Ovaj je dokument samo dokumentacijska pomoć za čiji sadržaj institucije ne preuzimaju odgovornost.

►**B** **UREDBA (EU) br. 1215/2012 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA**

od 12. prosinca 2012.

o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

(preinačena)

(SL L 351, 20.12.2012., str. 1)

Promijenio:

		Službeni list		
		br.	stranica	datum
►**M1**	Uredba (EU) br. 542/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014.	L 163	1	29.5.2014

Ispravio:

►**C1** Ispravak, SL L 160, 29.5.2014, str. 40 (1215/2012)

▼B

UREDBA (EU) br. 1215/2012 EUROPSKOG PARLAMENTA I VIJEĆA

od 12. prosinca 2012.

o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

(preinačena)

EUROPSKI PARLAMENT I VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 67. stavak 4. i članak 81. stavak 2. točke (a), (c) i (e),

uzimajući u obzir prijedlog Europske komisije,

nakon prosljeđivanja nacrta zakonodavnog akta nacionalnim parlamentima,

uzimajući u obzir mišljenje Europskoga gospodarskog i socijalnog odbora ([1]),

u skladu s redovnim zakonodavnim postupkom ([2]),

budući da:

(1) Dana 21. travnja 2009. Komisija je usvojila izvješće o primjeni Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima ([3]). Iz izvješća proizlazi da je općenito provođenje ove Uredbe zadovoljavajuće, ali da je poželjno poboljšati primjenu određenih njenih odredaba, dalje olakšati slobodni protok presuda i dodatno poboljšati pristup pravosuđu. Budući da su potrebne brojne promjene ove Uredbe, zbog jasnoće je potrebno da ona bude preinačena.

(2) Na svom zasjedanju u Bruxellesu dana 10. i 11. prosinca 2009., Europsko je vijeće donesloo novi višegodišnji program pod nazivom „Stockholmski program – otvorena i sigurna Europa koja služi i štiti građane” ([4]). U Stockholmskom programu Europsko vijeće smatra da je potrebno u razdoblju koje je navedeno u Programu nastaviti s ukidanjem svih posrednih mjera (egzekvatura). U isto vrijeme ukidanje egzekvature treba biti popraćeno brojnim osiguranjima.

(3) Unija si je postavila za cilj održavanje i razvoj područja slobode, sigurnosti i pravosuđa, između ostalog, olakšavanjem pristupa pravosuđu, posebno načelom uzajamnog priznavanja sudskih i

([1]) SL C 218, 23.7.2011., str. 78.
([2]) Stajalište Europskog parlamenta od 20. studenoga 2012. (još nije objavljeno u Službenom listu) i odluka Vijeća od 6. prosinca 2012.
([3]) SL L 12, 16.1.2001., str. 1.
([4]) SL C 115, 4.5.2010., str. 1.

▼B

izvansudskih odluka u građanskim stvarima. S ciljem postupne uspostave tog područja, Unija usvaja mjere u vezi pravosudne suradnje u građanskim stvarima koje imaju prekogranične učinke, posebno ako je potrebno za valjano funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

(4) Određene razlike između nacionalnih pravila koja reguliraju nadležnost i priznavanje presuda, onemogućavaju nesmetano funkcioniranje unutarnjeg tržišta. Odredbe o jedinstvenim pravilima o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima, te osiguravanju brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka donesenih u državi članici neophodni su.

(5) Takve odredbe spadaju u područje pravosudne suradnje u građanskim stvarima u smislu članka 81. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (UFEU).

(6) Zbog postizanja cilja slobodnog protoka sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potrebno je i primjereno da pravila koja uređuju nadležnost i priznavanje i izvršenje sudskih odluka budu uređena pravnim instrumentom Unije koji je obvezujući i izravno primjenjiv.

(7) Dana 27. rujna 1968. tadašnje države članice Europskih zajednica postupajući prema članku 220. četvrtoj alineji Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice, zaključile su Konvenciju iz Bruxellesa o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, koja je naknadno izmijenjena konvencijama o pristupanju toj Konvenciji novih država članica ([1]) (dalje u tekstu: „Konvencija iz Bruxellesa iz 1968.”). Dana 16. rujna 1988. tadašnje države članice Europskih zajednica i neke države EFTA-e zaključile su Lugansku konvenciju o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima ([2]) („Luganska konvencija iz 1988.”) koja je usporedna konvencija Konvenciji iz Bruxellesa iz 1968. Luganska konvencija iz 1988. za Poljsku je počela važiti dana 1. veljače 2000.

(8) Dana 22. prosinca 2000. Vijeće je donijelo Uredbu (EZ) br. 44/2001 koja zamjenjuje Konvenciju iz Bruxellesa iz 1968 u pogledu državnih područja država članica na koje se odnosi UFEU, između država članica osim Danske. Odlukom Vijeća 2006/325/EZ ([3]), Zajednica je sklopile sporazum s Danskom kojim se osigurava primjena odredaba Uredbe (EZ) br. 44/2001 u Danskoj. Luganska konvencija iz 1988. izmijenjena je Konvencijom o nadležnosti i priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima ([4]), potpisanom u Luganu 30. listopada 2007. od strane Zajednice, Danske, Islanda, Norveške i Švicarske („Luganska konvencija iz 2007.”).

([1]) SL L 299, 31.12.1972., str. 32., SL L 304, 30.10.1978., str. 1., SL L 388, 31.12.1982., str. 1., SL L 285, 3.10.1989., str. 1., SL C 15, 15.1.1997., str. 1. Za pročišćeni tekst vidjeti SL C 27, 26.1.1998., str. 1.
([2]) SL L 319, 25.11.1988., str. 9.
([3]) SL L 120, 5.5.2006., str. 22.
([4]) SL L 147, 10.6.2009., str. 5.

▼B

(9) Konvencija iz Bruxellesa iz 1968. nastavlja se primjenjivati na državna područja država članica koja spadaju u teritorijalno područje primjene te Konvencije i koja su isključena iz ove Uredbe sukladno članku 355. UFEU.

(10) Područje primjene ove Uredbe trebalo bi obuhvaćati sve glavne građanske i trgovačke stvari, osim određenih točno utvrđenih stvari, posebno, obveze uzdržavanja, koje bi trebalo isključiti iz područja primjene ove Uredbe nakon donošenja Uredbe Vijeća (EZ) br. 4/2009 od 18. prosinca 2008. o nadležnosti, mjerodavnom pravu, priznavanju i izvršenju sudskih odluka i suradnji u stvarima koje se odnose na obveze uzdržavanja ([1]).

(11) Za potrebe ove Uredbe sudovi država članica trebali bi uključivati sudove koji su zajednički za više država članica, kao što je Sud Beneluksa kada ostvaruje nadležnost u stvarima koje spadaju u područje primjene ove Uredbe. Stoga, odluke koje ti sudovi donesu bi se trebale priznavati i izvršavati u skladu s ovom Uredbom.

(12) Ova se Uredba ne bi trebala primjenjivati na arbitražu. Ništa iz ove Uredbe ne bi trebalo sprečavati sudove država članica pred kojima je pokrenut postupak u stvari u pogledu koje su stranke sklopile arbitražni sporazum, da upute stranke na arbitražu, da zastanu s postupkom ili obustave postupak, da ispitaju je li arbitražni ugovor ništav, neprovediv ili neizvršiv, u skladu s njihovim nacionalnim pravom.

Odluka suda države članice o tome je li arbitražni sporazum ništav, neprovediv ili neizvršiv, ne bi trebala biti predmetom primjene pravila o priznavanju i izvršenju iz ove Uredbe, neovisno o tome je li sud odlučivao o tom pitanju kao o glavnom ili prethodnom pitanju.

S druge strane, ako sud države članice prilikom ostvarivanja nadležnosti prema ovoj Uredbi ili prema nacionalnom pravu, utvrdi da je arbitražni ugovor ništav, neprovediv ili neizvršiv, to ne sprečava priznavanje odluke suda o glavnoj stvari ili, ovisno o slučaju, izvršenje u skladu s ovom Uredbom. Ovo ne dovodi u pitanje nadležnost sudova država članica da odlučuju o priznavanju i izvršenju arbitražnih odluka u skladu s Konvencijom o priznavanju i izvršenju stranih arbitražnih odluka, potpisanoj u New Yorku 10. lipnja 1958. („Njujorška konvencija iz 1958.”), koja ima prednost pred ovom uredbom.

Ova se Uredba ne primjenjuje na tužbe ili sporedne postupke koji se odnose na, posebno, uspostavu arbitražnih sudova, ovlasti arbitara, provođenje arbitražnog postupka ili drugim aspektima tog postupka, ni na koju tužbu ili presudu u vezi poništenja, revizije, žalbe, priznavanja ili izvršenja arbitražne odluke.

([1]) SL L 7, 10.1.2009., str. 1.

▼B

(13) Među postupcima na koje se primjenjuje ova Uredba i državnim područjima država članica mora postojati povezanost. Sukladno tome, zajednička se pravila o nadležnosti moraju, u načelu, primjenjivati ako tuženik ima domicil u državi članici.

(14) Na tuženika koji nema domicil u državi članici općenito se primjenjuju nacionalna pravila o nadležnosti koja su važeća na državnom području države članice suda pred kojim je pokrenut postupak.

Međutim, s ciljem osiguranja zaštite potrošača i zaposlenih, radi zaštite nadležnosti sudova država članica u situacijama u kojima imaju isključivu nadležnost i zbog poštivanja autonomije stranaka, određena pravila o nadležnosti iz ove uredbe trebala bi se primjenjivati bez obzira na domicil tuženika.

(15) Pravila o nadležnosti trebala bi biti što je moguće više predvidiva i zasnovana na načelu da se nadležnost općenito temelji na domicilu tuženika. Nadležnost bi uvijek trebala postojati na temelju toga, osim u nekim točno određenim slučajevima u kojima glavni predmet spora ili autonomija stranaka jamče drukčije povezane čimbenike. Samostalno se mora utvrditi domicil pravne osobe, kako bi se zajednička pravila učinila transparentnijima i izbjegli sukobi nadležnosti.

(16) Pored domicila tuženika, trebale bi postojati alternativne osnove nadležnosti temeljene na uskoj povezanosti između suda i tužbe ili zbog olakšavanja pravilnog sudovanja. Postojanje uske povezanosti trebalo bi osigurati pravnu sigurnost i spriječiti mogućnost da tuženik bude tužen pred sudom države članice u vezi kojeg mu nije bilo moguće razumno predvidjeti. Važno je, posebno u slučajevima u vezi izvanugovornih obveza koje nastaju iz povrede privatnosti i osobnih prava, uključujući klevetu.

(17) Vlasnik kulturnog predmeta, kako je definiran u članku 1. stavku 1. Direktive Vijeća 93/7/EEZ od 15. ožujka 1993. o povratu kulturnih predmeta nezakonito iznesenih iz državnog područja države članice ([1]) trebao bi imati mogućnost prema ovoj Uredbi pokrenuti postupak u pogledu građanske tužbe za povrat, temeljen na vlasništvu, takvog kulturnog predmeta baštine pred sudovima mjesta gdje se kulturni predmet nalazio u vrijeme pokretanja postupka. Taj postupak ne bi trebao dovoditi u pitanje postupak pokrenut prema Direktivi 93/7/EEZ.

(18) U pogledu osiguranja, u potrošačkim ugovorima i ugovorima o radu, slabija stranka bi trebala biti zaštićena pravilima o nadležnosti koja su povoljnija za njene interese od općih pravila.

(19) Autonomija ugovornih stranaka, osim u slučaju osiguranja, u potrošačkim ugovorima i ugovorima o radu gdje je autonomija u pogledu utvrđivanja nadležnih sudova dozvoljena samo u smanjenom opsegu, trebala bi se poštovati zbog isključivih osnova nadležnosti iz ove Uredbe.

([1]) SL L 74, 27.3.1993., str. 74.

▼B

(20) Pitanje o tome je li sporazum o izboru nadležnog suda o izboru suda ili sudova države članice ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti trebalo bi presuditi u skladu s pravom države članice suda ili sudova utvrđenih sporazumom, uključujući pravila o sukobu zakona te države članice.

(21) U interesu usklađenog sudovanja, potrebno je smanjiti mogućnost sličnih postupaka i osigurati da se ne donose proturječne odluke u različitim državama članicama. Trebao bi postojati jasan i učinkovit mehanizam rješavanja slučajeva litispendencije i povezanih tužbi, te za sprječavanje problema koja proizlaze iz nacionalnih različitosti u vezi određivanja trenutka za koji se smatra da je postupak započeo. U smislu ove Uredbe, taj trenutak bi se trebao utvrditi autonomno.

(22) Međutim, s ciljem poboljšanja učinkovitosti sporazuma o isključivoj nadležnosti i izbjegavanja zloporabi procesnih ovlaštenja potrebno je utvrditi odstupanje od općeg pravila litispendencije radi zadovoljavajućeg rješavanja konkretne situacije u kojoj može doći do pokretanja usporednih postupaka. To je situacija kada sud koji sporazumom o isključivoj nadležnost nije određen kao nadležan započne s postupkom, a određeni sud naknadno započne postupak o istom predmetu spora između istih stranaka. U tom slučaju, sud koji je prvi započeo postupak trebao bi zastati s postupkom, čim je pokrenut postupak pred određenim sudom sve do trenutka dok taj sud ne izjavi da temeljem sporazuma o isključivoj nadležnosti nije nadležan. ovo je kako bi se osiguralo da, u takvoj situaciji, određeni sud ima prvenstvo odlučivanja o valjanosti sporazuma i o tome u kojoj se mjeri sporazum primjenjuje na spor koji se pred tim sudom vodi. Određeni sud bi trebao imati mogućnost voditi postupak bez obzira je li sud koji nije određen između stranaka odlučio zastati s postupkom.

Ova Iznimka ne bi trebala pokrivati slučajeve kada su stranke sklopile suprotne sporazume o isključivoj nadležnosti suda ili kada je pred sudom određenim u sporazumu o isključivoj nadležnosti najprije pokrenut postupak. U tim bi se slučajevima trebalo primjenjivati opće pravilo o litispendenciji iz ove Uredbe.

(23) Ova bi Uredba trebala omogućiti prilagodljiv mehanizam koji sudovima država članica omogućava saznanje o postupcima u tijeku pred sudovima trećih država, uzimajući u obzir posebno mogućnost priznavanja i izvršenja presude treće države u konkretnoj državi članici prema pravu te države članice i pravilno sudovanje.

(24) Vodeći računa o pravilnom sudovanju, sud dotične države članice trebao bi ocijeniti sve okolnosti slučaja kojeg razmatra. Te okolnosti mogu uključivati vezu između činjenica slučaja i stranaka i konkretne treće države., fazu postupka u kojoj je predmet u trećoj

▼B

državi u vrijeme pokretanja postupka pred sudom države članice te može li se očekivati presuda suda treće države u razumnom vremenu.

Ocjena također može uključivati razmatranje pitanja ima li sud treće države isključivu nadležnost u konkretnom slučaju u okolnostima kada bi sud države članice trebao imati isključivu nadležnost.

(25) Koncept privremenih, uključujući mjere osiguranja, trebao bi uključivati, primjerice, zaštitne mjere koje za cilj imaju pribavljanje informacija ili očuvanje dokaza iz članaka 6. i 7. Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o izvršenju prava intelektualnog vlasništva ([1]). On ne bi trebao uključivati mjere koje nisu mjere osiguranja, kao što su mjere kojim se određuje saslušanje svjedoka. To ne bi smjelo dovoditi u pitanje primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1206/2001 od 28. svibnja 2001. o suradnji između sudova država članica u izvođenju dokaza u građanskim ili trgovačkim stvarima ([2]).

(26) Uzajamno povjerenje u sudovanje u Uniji opravdava načelo da bi se sudske odluke donesene u državi članici trebale priznati u svim državama članicama bez potrebe provođenja posebnog postupka. Nadalje, cilj skraćivanja trajanja prekograničnih sporova te smanjenje troškova njihova vođenja, opravdavaju ukidanje potvrde o izvršnosti prije izvršenja u zamoljenoj državi članici. Slijedom toga, potrebno je sudsku odluku donesenu pred sudom države članice smatrati kao da je donesena pred sudom zamoljene države članice.

(27) Zbog slobodnog protoka sudskih odluka trebalo bi sudsku odluku donesenu u državi članici priznati i izvršiti u drugoj državi članici i onda kada je donesena protiv osobe koja nema domicil u nekoj od država članica.

(28) Ako sudska odluka sadrži mjeru ili nalog koji nije poznat u pravu zamoljene države članice, ta mjera ili nalog, uključujući pravo koje je u njima sadržano, trebali bi u mjeri u kojoj je moguće, biti prilagođeni onome što je prema pravu te države članice jednako po učincima i dovodi do sličnih ciljeva. Kako i prema čemu se prilagodbe treba obaviti, utvrđuje svaka država članica.

(29) Izravno izvršenje u zamoljenoj državi članici sudske odluke koja je donesena u drugoj državi članici bez potvrde o izvršnosti, ne bi trebalo ugroziti poštivanje prava na obranu. Stoga, osoba protiv koje se traži izvršenje trebala bi moći uložiti zahtjev za odbijanje priznanja ili izvršenja sudske odluke, ako smatra da postoji neki od razloga za odbijanje priznanja. To bi trebalo uključivati razloge da osoba nije bila u mogućnosti pripremiti svoju

([1]) SL L 157, 30.4.2004., str. 45.
([2]) SL L 174, 27.6.2001., str. 1.

▼B

obranu jer je sudska odluka donesena zbog izostanka u građanskom postupku povezanim s kaznenim postupkom. Također bi trebalo uključivati razloge na koje se moguće pozvati na temelju sporazuma između zamoljene države članice i treće države, a koji je zaključen na temelju članka 59. Konvencije iz Bruxellesa 1968.

(30) Stranka koja osporava izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici bi trebala moći da se u mjeri u kojoj je moguće i u skladu s pravnim sustavom zamoljene države članice pozove, u istom postupku, pored razloga za odbijanje koji su predviđeni ovom Uredbom, na razloge za odbijanje dostupne u nacionalnom pravu i unutar rokova utvrđenih tim pravom.

Priznavanje sudske odluke trebalo bi, međutim, odbiti, samo ako postoji jedan ili više razloga za odbijanje iz ove Uredbe.

(31) Tijekom pobijanja izvršenja sudske odluke, trebalo bi pred sudovima zamoljene države članice moguće tijekom cijelog postupka, uključujući svaki prigovor, biti moguće da se dozvoli izvršenje, osim u slučaju ograničenja izvršenja ili davanja osiguranja.

(32) Kako bi se obavijestilo osobu protiv koje se traži izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici, potvrda utvrđena ovom Uredbom, kojoj je, prema potrebi, priložena sudska odluka, dostavlja se toj osobi u razumnom roku prije prve mjere izvršenja. U tom kontekstu, prva mjera izvršenja bi trebala značiti prva mjera izvršenja nakon takve dostave.

(33) Ako privremene, uključujući mjere osiguranja naloži sud koji ima nadležnost u pogledu glavne stvari, njihov slobodan protok trebao bi biti zajamčen temeljem ove Uredbe. Međutim, privremene, uključujući mjere osiguranja, koje je odredio takav sud bez da je pozvao na sud tuženika ne bi trebalo priznati niti izvršiti prema ovoj Uredbi, osim ako sudska odluka koja sadrži mjeru nije dostavljena prije izvršenja. To ne bi trebalo sprečavati priznavanje i izvršenje tih mjera temeljem nacionalnog prava. Ako privremene, uključujući mjere osiguranja, naloži sud koji nema nadležnost u pogledu glavne stvari, učinak bi tih mjera trebalo ograničiti, temeljem ove Uredbe, na državno područje te države članice.

(34) Treba se osigurati kontinuitet između Konvencije iz Bruxellesa iz 1968., Uredbe (EZ) br. 44/2001 i ove Uredbe, a u tom cilju potrebno je donijeti i prijelazne odredbe. Isti se zahtjev za kontinuitetom primjenjuje u pogledu tumačenja Suda Europske unije o Konvenciji iz Bruxellesa iz 1968. i uredbama koje je zamjenjuju.

(35) Poštivanje međunarodnih obveza koje su preuzele države članice znači da ova Uredba ne bi trebala utjecati na konvencije koje se odnose na posebna pitanja, a kojih su države članice stranke.

▼B

(36) Ne dovodeći u pitanje obveze država članica prema Ugovorima, ova Uredba ne bi trebala utjecati na primjenu bilateralnih sporazuma između treće države i države članice koji su sklopljeni prije datuma stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 44/2001 koja se odnosi na pitanja uređena ovom Uredbom.

(37) Zbog osiguravanja da se potvrde koje se koriste u vezi s priznavanjem ili izvršenjem sudskih odluka, ažuriraju se vjerodostojne isprave i sudske nagodbe iz ove Uredbe, a ovlast donošenja akata u skladu s člankom 290. UFEU-a trebalo bi prenijeti na Komisiju u pogledu izmjena priloga I. i II. ovoj Uredbi. Osobito je važno da Komisija provodi odgovarajuća savjetovanja tijekom svog pripremnog rada, uključujući na razini stručnjaka. Komisija bi trebala prilikom pripreme i izrade delegiranih akata osigurati istovremeni, pravovremeni i odgovarajući prijenos važnih dokumenata Europskom parlamentu i Vijeću.

(38) Ova Uredba poštuje temeljna prava i načela priznata u Povelji o temeljnim pravima Europske unije, posebno prava na učinkoviti pravni lijek i na pravično suđenje koja su zajamčena člankom 47. Povelje.

(39) Kako cilj ove Uredbe ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego ga se može bolje ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere u skladu s načelom supsidijarnosti, određenom u članku 5. Ugovora o Europskoj uniji (UEU). U skladu s načelom razmjernosti, određenom u tom članku, ova Uredba ne prelazi ono što je potrebno za ostvarenje tog cilja.

(40) Ujedinjena Kraljevina i Irska, u skladu s člankom 3. Protokola o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske, koji je priložen UEU-u, i tadašnjem Ugovoru o osnivanju Europske zajednice, sudjelovale su u donošenju i primjeni Uredbe (EZ) br. 44/2001. U skladu s člankom 3. Protokola br. 21 o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske u pogledu područja slobode, sigurnosti i pravde, priloženog UEU-u i UFEU-u, Ujedinjena Kraljevina i Irska obavijestile su o svojoj želji da sudjeluju u donošenju i primjeni ove Uredbe.

(41) U skladu s člancima 1. i 2. Protokola br. 22 o stajalištu Danske priloženom UEU-u i UFEU-u, Danska ne sudjeluje u donošenju ove Uredbe, ona ju ne obvezuje niti se na nju primjenjuje, ne dovodeći u pitanje mogućnost da Danska primjenjuje izmjene Uredbe (EZ) br. 44/2001 sukladno članku 3. Sporazuma od 19. listopada 2005. između Europske zajednice i Kraljevine Danske o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima ([1]),

([1]) SL L 299, 16.11.2005., str. 62.

▼B

DONIJELI SU OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

PODRUČJE PRIMJENE I DEFINICIJE

Članak 1.

1. Ova se Uredba primjenjuje u građanskim i trgovačkim stvarima, bez obzira na vrstu suda. ►C1 Ne proteže se posebno na porezne, carinske ili upravne predmete ◄ ili na odgovornost države za radnje i propuste u izvršavanju javnih ovlasti (*acta iure imperii*).

2. Ova se Uredba na primjenjuje:

(a) osobna stanja i pravnu i poslovnu sposobnost fizičkih osoba, stvarna prava koja proizlaze iz bračnog odnosa ili odnosa za koji se prema pravu koje se primjenjuje na takav odnos smatra odnosom s učincima sličnim braku;

(b) stečaj, postupke u vezi likvidacije nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke prisilnog poravnanja ili slične postupke;

(c) socijalno osiguranje;

(d) arbitražu;

(e) obveze uzdržavanja koje proizlaze iz obiteljskog odnosa, roditeljstva, braka ili tazbinskog srodstva;

(f) oporuke i nasljeđivanje, uključujući obveze uzdržavanja koje nastaju na temelju smrti.

Članak 2.

U smislu ove Uredbe:

(a) „sudska odluka” znači svaka odluka koju je donio sud države članice, bez obzira kako se naziva, uključujući nalog, naredbu, odluku ili nalog o izvršenju, kao i odluku o utvrđivanju troškova, koju izdaje sudski službenik.

U smislu poglavlja III. „sudska odluka” uključuje privremene, uključujući i mjere osiguranja koje naloži sud koji na temelju ove Uredbe ima nadležnost u pogledu glavne stvari. To ne uključuje privremene, uključujući mjere koje osiguranja nalaže sud koji nije pozvao tuženika, osim ako je sudska odluka koja sadrži mjeru dostavljena tuženiku prije izvršenja;

(b) „sudska nagodba” znači nagodba koju je odobrio sud države članice ili koja je sklopljena pred sudom države članice tijekom postupka;

(c) „vjerodostojna isprava” znači isprava koja je formalno sastavljena ili registriran kao vjerodostojna isprava u državi članici porijekla i čija vjerodostojnost:

i. se odnosi na potpis i sadržaj isprave; te

▼B

ii. je utvrđena od strane javnog tijelo ili drugog tijela ovlaštenog u tu svrhu;

(d) „država članica porijekla” znači država članicu u kojoj je, ovisno o slučaju, sudska odluka donesena, potvrđena ili zaključena sudska nagodba ili formalno sastavljena ili registrirana vjerodostojna isprava;

(e) „zamoljena država članica” znači država članica u kojoj se zahtijeva priznavanje sudske odluke ili u kojoj se zahtijeva izvršenje sudske odluke, sudske nagodbe ili vjerodostojne isprave;

(f) „sud porijekla” znači sud koji je donio sudsku odluku čije se priznavanje ili izvršenje zahtijeva.

Članak 3.

U smislu ove Uredbe izraz „sud” uključuje sljedeća tijela u mjeri u kojoj imaju nadležnost u stvarima iz područja primjene ove Uredbe:

(a) u Mađarskoj, u skraćenim postupcima u vezi platnih naloga (fizetési meghagyásos eljárás), javni bilježnici (közjegyző);

(b) u Švedskoj u skraćenim postupcima u vezi platnih naloga (betalningsföreläggande) i pomoć kod izvršenja (handräckning): služba za izvršenje (Kronofogdemyndigheten).

POGLAVLJE II.

NADLEŽNOST

ODJELJAK I.

Opće odredbe

Članak 4.

1. Podložno ovoj Uredbi, osobe s domicilom u državi članici, bez obzira na njihovo državljanstvo, tuže se pred sudovima te države članice.

2. Na osobe koje nisu državljani države članice u kojoj imaju domicil primjenjuju se pravila o nadležnosti koja se primjenjuju na državljane te države članice.

Članak 5.

1. Osobe koje imaju domicil u državi članici mogu biti tužene pred sudovima druge države članice, samo na temelju pravila iz odjeljaka 2. do 7. ovog poglavlja.

▼B

2. Posebno, pravila o nacionalnoj nadležnosti, o kojima Komisiju u skladu s točkom (a) članka 76. stavka 1. obavješćuju države članice, ne primjenjuju se na osobe iz stavka 1.

Članak 6.

1. Ako tuženik nema domicil u državi članici, nadležnost sudova države članice se, u skladu s člankom 18. stavkom 1., člankom 21. stavkom 2. i člancima 24. i 25., utvrđuje pravom te države članice.

2. Svaka osoba s domicilom u državi članci može se, bez obzira na njezino državljanstvo, u pogledu takvog tuženika, u toj državi članici pozvati na pravila o nadležnosti koja su tamo na snazi, posebno ona o kojima su države članice dužne obavijestiti Komisiju sukladno točki (a) članka 76. stavka 1., na isti način kao i državljani te države članice.

ODJELJAK 2.

Posebna nadležnost

Članak 7.

Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena u drugoj državi članici:

1. (a) u stvarima povezanim s ugovorom, pred sudom mjesta izvršenja konkretne obveze;

   (b) za potrebe ove odredbe, te ako nije drukčije dogovoreno, mjesto izvršenja konkretne obveze je:

   — u slučaju prodaje robe, mjesto u državi članici u kojoj je roba dostavljena ili trebala biti dostavljena sukladno ugovoru,

   — u slučaju pružanja usluga, mjesto u državi članici u kojoj su usluge pružene ili trebale biti pružene sukladno ugovoru;

   (c) ako se ne primjenjuje točka (b), primjenjuje se točka (a);

2. u stvarima povezanim s deliktima ili kvazideliktima pred sudom mjesta u kojem je nastala ili može nastati štetna radnja;

3. u pogledu građanske tužbe za naknadu štete ili povrat u prijašnje stanje koja se temelji na djelu zbog kojeg se pokreće kazneni postupak, u mjeri u kojoj taj sud ima nadležnost prema vlastitom pravu voditi parnični postupak;

4. u pogledu građanske tužbe za povrat, temeljene na vlasništvu, kulturnog predmeta kako je definiran u točki 1. članka 1. Direktive 93/7/EEZ, koju je podnijela osoba koja zahtijeva vraćanje tog predmeta, pred sudom mjesta u kojem se predmet nalazi u trenutku pokretanja postupka;

▼B

5. u pogledu spora koji nastaje iz poslovanja podružnice, predstavništva ili druge poslovne jedinice pred sudom mjesta u kojem se nalazi ta podružnica, predstavništvo ili poslovna jedinica;

6. u pogledu spora protiv osnivača, upravitelja ili ovlaštenika *trusta* nastalog na temelju zakona ili pisanog instrumenta ili utemeljenog usmeno i zabilježenog u pisanom obliku, pred sudovima države članice u kojoj je domicil *trusta*;

7. u pogledu spora u vezi plaćanja naknade za spašavanje tereta, pred sudom pod čijom nadležnošću je predmetni teret:

   (a) zadržan zbog osiguranja plaćanja; ili

   (b) mogao biti zadržan ali je dano osiguranje ili drugo jamstvo;

   uz uvjet da se ova odredba primjenjuje samo ako se tvrdi da tuženik ima pravo na teretu ili da ga je imao u vrijeme njegova spašavanja.

Članak 8.

Osoba koja ima domicil u državi članici, može također biti tužena:

1. ako je ona jedan od više tuženika, pred sudom mjesta u kojem jedan od njih ima domicil, ako su tužbeni zahtjevi međusobno tako usko povezani da ih je brže za saslušati i o njima odlučiti zajedno, kako bi se izbjegla opasnost od proturječnih sudskih odluka koje bi nastale u odvojenim postupcima;

2. kao treća strana u postupku zbog jamstva ili u bilo kojem postupku protiv treće strane, pred sudom na kojemu je pokrenut prvotni postupak, osim ako je postupak pokrenut isključivo s ciljem izuzimanja te osobe iz nadležnosti suda koji bi bio nadležan u njezinome slučaju;

3. ako je riječ o protutužbi koja proizlazi iz istog ugovora ili činjeničnog stanja kao i prvotna tužba, pred sudom na kojemu je u tijeku prvotni postupak;

4. u stvarima koji se odnose na ugovor, ako se tužba može povezivati s tužbom protiv istog tuženika u stvarima koji se odnose na stvarna prava na nekretnine, pred sudom države članice u kojoj se nalazi nekretnina.

Članak 9.

Ako je u skladu s ovom Uredbom sud države članice nadležan za postupke koje se odnose na odgovornost zbog korištenja broda, taj sud ili bilo koji drugi zamjenski sud, utvrđen unutarnjim pravom, nadležan je za odlučivanje u sporovima za ograničavanje takve odgovornosti.

▼B

ODJELJAK 3.

Nadležnost u stvarima koje se odnose na osiguranje

Članak 10.

U stvarima koje se odnose na osiguranje, nadležnost se utvrđuje ovim odjeljkom, ničime ne dovodeći u pitanje odredbe članka 4. i članka 5. točke 5.

Članak 11.

1. Osiguravatelj s domicilom u državi članici može biti tužen:

(a) pred sudovima države članice u kojoj ima domicil;

(b) u drugoj državi članici, u slučaju tužbi koje podnose ugovaratelj osiguranja, osiguranik ili korisnik osiguranja, pred sudovima mjesta u kojem tužitelj ima domicil; ili

(c) ako je suosiguravatelj, pred sudovima države članice u kojoj je započet postupak protiv glavnog osiguravatelja.

2. Osiguravatelj koji nema domicil u državi članici, ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, u sporovima koji proizlaze iz poslovanja podružnice, predstavništva ili poslovne jedinice, smatra se da ima domicil u toj državi članici.

Članak 12.

U pogledu osiguranja od odgovornosti ili osiguranja nepokretne imovine, osiguravatelj može također biti tužen pred sudom u mjestu u kojem se dogodila štetna radnja. Isto se primjenjuje ako su pokretna i nepokretna imovina obuhvaćene istom policom osiguranja i obje su pogođene istim događajem.

Članak 13.

1. U pogledu osiguranja od odgovornosti, osiguravatelj također može, ako to dopušta pravo suda, sudjelovati u postupku koji je oštećena stranka pokrenula protiv osiguranika.

2. Članci 10., 11. i 12. primjenjuju se na tužbe koje podigne oštećena stranka izravno protiv osiguravatelja, ako je takva izravna tužba dopuštena.

3. Ako pravo koje uređuje izravne tužbe predviđa da ugovaratelj osiguranja ili osiguranik budu obuhvaćeni istom tužbom, za njih nadležan isti sud.

Članak 14.

1. Ne dovodeći u pitanje članak 13. stavak 3., osiguravatelj može pokrenuti postupak samo pred sudovima države članice u kojoj tuženik ima domicil, bez obzira je li ugovaratelj osiguranja, osiguranik ili korisnik.

▼B

2. Odredbe ovog odjeljka ne utječu na pravo podizanja protutužbe pred sudom pred kojim u skladu s ovim Odjeljkom teče prvotni postupak.

Članak 15.

Od odredaba ovog odjeljka može se odstupiti samo sporazumom:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora;

2. koji omogućuje ugovaratelju osiguranja, osiguraniku ili korisniku pokretanje postupka pred sudom različitim od suda koji je naveden u ovom odjeljku;

3. koji je sklopljen između ugovaratelja osiguranja i osiguravatelja, od kojih oba u vrijeme sklapanja ugovora imaju domicil ili uobičajeno boravište u istoj državi članici, i koji ima za učinak prenošenje nadležnosti na sudove te države članice čak i ako se štetni događaj dogodio u inozemstvu, pod uvjetom da takav sporazum nije suprotan pravu te države članice;

4. koji je zaključen s ugovarateljem osiguranja koji nema domicil u državi članici, osim ako je osiguranje obvezno ili se odnosi na nekretnine u državi članici; ili

5. koji se odnosi na ugovor o osiguranju u mjeri u kojoj pokriva jedan ili više rizika iz članka 16.

Članak 16.

Točka 5. članka 15. odnosi se na sljedeće rizike:

1. svaki gubitak ili štetu na:

   (a) morskim plovilima, pučinskim objektima ili onima na otvorenom moru ili na zrakoplovu, koji su posljedica rizika povezanih s njihovim korištenjem u gospodarske svrhe;

   (b) robi u provozu, osim putničke prtljage, ako se provoz sastoji od prijevoza ili uključuje prijevoz tim plovilima ili zrakoplovom;

2. svaku odgovornost, osim tjelesne povrede putnika, gubitka ili oštećenja njihove prtljage:

   (a) koja proizlazi iz korištenja ili upravljanja plovilima, objektima ili zrakoplovom iz točke 1. podtočke (a), ako u slučaju posljednjeg, pravo države članice u kojoj je takav zrakoplov registriran ne zabranjuje sporazume o nadležnosti koji se odnose na osiguranje od takvih rizika;

   (b) za gubitak ili štetu koju je prouzročila roba u provozu, kako je opisano u točki 1. podtočki (b);

3. svaki financijski gubitak povezan s korištenjem ili upravljanjem plovilima, objektima ili zrakoplovom iz točke 1. podtočke (a), posebno gubitak tereta ili čartera;

▼B

4. svaki rizik ili interes povezan s nekim od onih iz točaka 1. do 3.;

5. neovisno o točkama 1. do 4., sve „velike rizike”, kako su utvrđeni u Direktivi 2009/138/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2009. o osnivanju i obavljanju djelatnosti osiguranja i reosiguranja (Solventnost II) ([1]).

ODJELJAK 4.

Nadležnost za potrošačke ugovore

Članak 17.

1. U pitanjima u vezi ugovora kojeg sklapa osoba, potrošač, u svrhu koja se može smatrati da je izvan njegove profesionalne ili gospodarske djelatnosti, nadležnost se utvrđuje ovim Odjeljkom, ne dovodeći u pitanje članak 6. i točku 5. članka 7., ako:

(a) je riječ o ugovoru o kupoprodaji robe s obročnom otplatom cijene;

(b) je riječ o ugovoru o zajmu s obročnom otplatom ili o ugovoru o bilo kakvom drugom obliku kredita, sklopljenim za financiranje prodaje robe; ili

(c) u svim drugim slučajevima, ako je ugovor sklopljen s osobom koja obavlja trgovačku ili profesionalnu djelatnost u državi članici u kojoj potrošač ima domicil, ili ako na bilo koji način usmjerava svoje djelatnosti u tu državu članicu ili više država uključujući tu državu članicu, ugovor spada u okvir te djelatnosti.

2. Ako potrošač sklopi ugovor sa strankom koja nema domicil u državi članici ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, za tu se stranku u sporovima koji proizlaze iz poslovanja te podružnice, predstavništva ili poslovne jedinice smatra da ima domicil u toj državi članici.

3. Ovaj se odjeljak ne primjenjuje na ugovor o prijevozu, osima ako se ne radi o ugovoru u kojem je u cijenu uračunata kombinacija prijevoza i smještaja.

Članak 18.

1. Potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne stranke bilo pred sudovima države članice u kojoj ta stranka ima domicil, ili, neovisno o domicilu druge stranke, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima domicil.

2. Druga ugovorna stranka može pokrenuti postupak protiv potrošača samo pred sudovima države članice u kojoj potrošač ima domicil.

3. Ovaj članak ne utječe na pravo podizanja protutužbe pred sudom pred kojim, u skladu s ovim Odjeljkom, teče prvotni postupak.

([1]) SL L 335, 17.12.2009., str. 1.

▼B

Članak 19.

Od odredaba ovog odjeljka može se odstupiti samo sporazumom:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora;

2. koji omogućuje potrošaču pokretanje postupka pred sudom različitim od suda koji je naveden u ovom odjeljku; ili

3. koji je sklopljen između potrošača i druge ugovorne stranke, od kojih oba u vrijeme sklapanja ugovora imaju domicil ili uobičajeno boravište u istoj državi članici i kojim se prenosi nadležnost na sudove te države članice, pod uvjetom da taj sporazum nije suprotan pravu te države članice.

ODJELJAK 5.

Nadležnost za pojedinačne ugovore o radu

Članak 20.

1. U stvarima koje se odnose na pojedinačne ugovore o radu, nadležnost se određuje ovim Odjeljkom, ne dovodeći u pitanje članak 6., točku 5. članka 7., te u slučaju postupka protiv poslodavca, točku 1. članak 8.

2. Kada zaposlenik sklapa pojedinačni ugovor o radu s poslodavcem koji nema domicil u državi članici ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, u sporovima koji proizlaze iz poslovanja te podružnice, predstavništva ili poslovne jedinice, smatra se da poslodavac ima domicil u toj državi članici.

Članak 21.

1. Poslodavac s domicilom u državi članici može biti tužen:

(a) pred sudom države članice u kojoj ima domicil; ili

(b) u drugoj državi članici:

i. pred sudom mjesta u kojem ili iz kojeg zaposlenik redovno obavlja svoj rad ili pred sudom zadnjeg mjesta u kojem je tako radio; ili

ii. ako zaposlenik redovno ne obavlja ili nije obavljao svoj rad u jednoj te istoj zemlji, pred sudom mjesta u kojima se nalazi ili se nalazila poslovna jedinica koja ga je zaposlila.

2. Poslodavac koji nema domicil u državi članici može biti tužen pred sudom države članice u skladu s točkom (b) stavka 1.

▼B

Članak 22.

1. Poslodavac može pokrenuti postupak samo pred sudom države članice u kojoj zaposlenik ima domicil.

2. Odredbe ovog odjeljka ne utječu na pravo podizanja protutužbe pred sudom pred kojim, u skladu s ovim odjeljkom, teče prvotni postupak.

Članak 23.

Od odredaba ovoj odjeljka može se odstupiti samo sporazumom:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora;

2. koji omogućuje zaposleniku pokretanje postupka pred sudom različitim od onog koji je naveden u ovom odjeljku.

ODJELJAK 6.

Isključiva nadležnost

Članak 24.

Sljedeći sudovi države članice imaju isključivu nadležnost, neovisno o domicilu stranaka:

1. u postupcima čiji su predmet stvarna prava na nekretninama ili najam/zakup nekretnina, sudovi države članice u kojoj se nekretnina nalazi.

   Međutim, u postupcima čiji je predmet najam/zakup nekretnine zaključeni radi privremene privatne uporabe na najduže šest uzastopnih mjeseci, sudovi države članice u kojoj tuženik ima domicil također imaju nadležnost, ako je najmoprimac/zakupnik fizička osoba, te da najmodavac/zakupodavac i najmoprimac/zakupnik imaju domicil u istoj državi članici;

2. u postupcima čiji je predmet valjanost osnivanja, ništavost ili prestanak trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba ili udruženja fizičkih ili pravnih osoba ili valjanost odluka njihovih tijela, sudovi države članice u kojoj trgovačko društvo, pravna osoba ili udruženje imaju svoje sjedište. Radi utvrđivanja sjedišta, sud primjenjuje svoja pravila međunarodnog privatnog prava;

3. u postupcima čiji je predmet valjanost upisa u javne registre, sudovi države članice u kojoj se vodi registar;

4. u postupcima u vezi registracije ili valjanosti patenata, žigova, dizajna ili drugih sličnih prava koje je potrebno deponirati ili registrirati, neovisno o tome je li pitanje pokrenuto na temelju tužbe ili prigovora, sudovi države članice kojima je podnesen zahtjev za deponiranje ili registraciju, u kojoj je deponiranje ili registracija izvršena ili se pod uvjetima iz instrumenta Unije ili međunarodne konvencije smatra da su izvršeni.

▼B

Ne dovodeći u pitanje nadležnost Europskog ureda za patente prema Konvenciji o dodjeli europskih patenata koja je potpisana 5. listopada 1973. u Münchenu, sudovi svake države članice imaju isključivu nadležnost u postupcima za registraciju ili valjanost svakog europskog patenta koji je dodijeljen za tu državu članicu;

5. u postupcima koji se odnose na izvršenje sudskih odluka, sudovi države članice u kojoj je sudska odluka izvršena ili treba biti izvršena.

ODJELJAK 7.

Prorogacija nadležnosti

Članak 25.

1. Ako su se stranke neovisno o njihovu domicilu, sporazumjele da sud ili sudovi države članice imaju nadležnost u rješavanju sporova koji su nastali ili mogu nastati u vezi određenog pravnog odnosa, taj sud ili sudovi je nadležan/su nadležni, osim ako je sporazum ništav u pogledu njegove materijalne valjanosti prema pravu te države članice. Ta nadležnost je isključiva osim ako su se stranke drukčije sporazumjele. Sporazum o nadležnosti se sklapa:

(a) u pisanom obliku ili se potvrđuje u pisanom obliku;

(b) u obliku koji je u skladu s praksom koja je ustaljena među strankama;

(c) u međunarodnoj trgovini, u obliku koji je u skladu s običajima koji su poznati strankama ili bi im morali biti poznati, a koji su opće poznati u međunarodnoj trgovini i redovito ih poštuju stranke ugovora iste vrste u okviru trgovine o kojoj je riječ.

2. Svaka komunikacija elektroničkim sredstvima koja omogućuje trajni zapis sporazuma smatra se jednaka „pisanom obliku”.

3. Sud ili sudovi države članice kojima je dodijeljena nadležnost na temelju akta o osnivanju trusta imaju isključivu nadležnost u postupcima pokrenutima protiv osnivača, upravitelja ili korisnika ako je riječ o odnosima tih osoba ili njihovih prava ili obveza u okviru *trusta*.

4. Sporazumi ili odredbe akta o osnivanju *trusta* kojima se dodjeljuje nadležnost nemaju pravnu snagu ako su suprotni člancima 15., 19. i 23., ili ako isključuju nadležnost sudova koji na temelju članka 24. imaju isključivu nadležnost.

▼B

5. Sporazum o nadležnosti koji je dio ugovora, smatra se sporazumom neovisnim od drugih uvjeta ugovora.

Valjanost sporazuma o nadležnosti ne može se osporavati samo zbog nevaljanosti ugovora.

Članak 26.

1. Osim nadležnosti koja proizlazi iz drugih odredaba ove Uredbe, nadležan je sud države članice pred kojim se tuženik upušta u postupak. Ovo se pravilo ne primjenjuje ako se tuženik upustio u postupak kako bi osporavao nadležnost ili ako je drugi sud isključiva nadležan temeljem članka 24.

2. U stvarima iz odjeljaka 3., 4. i 5. u kojima je tuženik imatelj ugovaratelj osiguranja, osiguranik, korisnik ugovora o osiguranju, oštećena stranka, potrošač ili zaposlenik, sud, prije utvrđivanja nadležnosti prema stavku 1., osigurava da je tuženik obaviješten o svom pravu osporavanja nadležnosti suda i o posljedicama upuštanja ili neupuštanja u postupak.

ODJELJAK 8.

Razmatranje nadležnosti i dopustivosti

Članak 27.

Ako je pred sudom države članice pokrenut postupak koji se prvenstveno tiče stvari za koju su nadležni sudovi druge države temeljem članka 24., taj se sud po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim.

Članak 28.

1. Ako je tuženik koji ima domicil u državi članici tužen pred sudom druge države članice, te se nije upustio u postupak, sud se po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim, osim ako njegova nadležnost ne proizlazi iz odredaba ove Uredbe.

2. Sud zastaje s postupkom na ono vrijeme koje je potrebno da se utvrdi je li tuženiku bilo omogućeno pravodobno zaprimiti pismeno kojim se pokreće postupak ili slično pismeno kako bi mu se omogućilo pripremiti obranu ili poduzeti potrebne korake u tom smjeru.

3. Članak 19. Uredbe (EZ) br. 1393/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. studenoga 2007. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima (dostava pismena) ([1]) primjenjuje se umjesto stavka 2. ovog članka, ako je pismeno kojim se pokreće postupak ili jednakovrijedno pismeno trebalo poslati iz jedne države članice u drugu sukladno ovoj Uredbi.

([1]) SL L 324, 10.12.2007., str. 79.

▼B

4. Ako se ne primjenjuje Uredba (EZ) br. 1393/2007, primjenjuje se članak 15. Haške konvencije od 15. studenoga 1965. o dostavi u inozemstvo sudskih i izvansudskih pismena u građanskim i trgovačkim stvarima, ako je pismeno kojim se pokreće postupak ili jednakovrijedno pismeno trebalo poslati u inozemstvo sukladno toj Konvenciji.

ODJELJAK 9.

Litispendencija i povezani postupci

Članak 29.

1. Ne dovodeći u pitanje članak 31. Stavak 2., ako su pred sudovima različitih država članica pokrenuti postupci u pogledu istog predmeta spora između istih stranaka, svaki sud, osim onog koji je prvi pokrenuo postupak, po službenoj dužnosti zastaje s postupkom sve dok se ne utvrdi nadležnost suda koji je prvi pokrenuo postupak.

2. U slučajevima iz stavka 1., na zahtjev suda pred kojim je pokrenut postupak povodom spora, svaki drugi sud pred kojim je pokrenut postupak bez odgode obavješćuje prethodni sud o datumu pokretanja postupka u skladu s člankom 32.

3. Ako se utvrdi nadležnost suda koji je prvi pokrenuo postupak, svaki sud osim tog suda se proglašava se nenadležnima u korist tog suda.

Članak 30.

1. Ako povezani postupci teku pred sudovima različitih država članica, svaki sud osim suda koji je prvi pokrenuo postupak može zastati s postupkom.

2. Ako teče postupak pred sudom koji je prvi pokrenuo postupak koji je prvostupanjski sud, svaki drugi sud može također, na zahtjev jedne od stranaka, odbiti nadležnost ako sud koji je prvi pokrenuo postupak nadležan u stvarima o kojima je riječ te ako njegovo pravo omogućuje spajanje postupaka.

3. Za potrebe ovog članka, postupci se smatraju povezanima ako među njima postoji toliko bliska veza da postoji interes da se odvijaju zajedno i da bude donesena jedna sudska odluka, kako bi se izbjegla opasnost donošenja proturječnih sudskih odluka zbog vođenja odvojenih postupaka.

Članak 31.

1. Ako je za odlučivanje isključivo nadležno više sudova, svaki sud osim suda koji je prvi započeo postupak proglašava se nenadležnim u korist tog suda.

2. Ne dovodeći u pitanje članak 26., ako postupak pokrene sud države članice kojem je sporazumom iz članka 25. dodijeljena isključiva nadležnost, svaki sud druge države članice prekida postupak do trenutka kada se sud koji je pokrenuo postupak na temelju sporazuma proglasi nenadležnim temeljem sporazuma.

▼B

3. Ako sud koji je određen u sporazumu utvrdi nadležnost u skladu sa sporazumom, svaki sud druge države članice proglašava se nenadležnim u korist tog suda.

4. Stavci 2. i 3. ne primjenjuju se na stvari iz odjeljaka 3., 4. i 5., ako je tužitelj ugovaratelj osiguranja, osiguranik, korisnik ugovora o osiguranju, oštećena stranka, potrošač ili zaposlenik, te ako sporazum nije valjan prema odredbama iz ovih odjeljaka.

Članak 32.

1. U svrhu ovog odjeljka smatra se da je sud pokrenuo postupak:

(a) u trenutku kada je pismeno kojim se pokreće postupak ili jednakovrijedno pismeno predano sudu, pod uvjetom da tužitelj nije nakon toga propustio poduzeti korake koje je trebao poduzeti za potrebe dostave pismena tuženiku; ili

(b) ako se pismeno mora dostaviti prije podnošenja sudu, u trenutku kada ga je zaprimilo tijelo odgovorno za dostavu, pod uvjetom da tužitelj nije nakon toga propustio poduzeti korake koje je trebao poduzeti radi podnošenja pismena sudu.

Tijelo odgovorno za dostavu iz točke (b) prvo je tijelo koje zaprima pismeno koje se dostavlja.

2. Sud ili tijelo odgovorno za dostavu iz stavka 1., bilježi datum podnošenja pismena kojim se pokreće postupak ili jednakovrijednog pismena ili datum primitka pismena koje treba dostaviti.

Članak 33.

1. Kada se nadležnost temelji na članku 4. ili na člancima 7., 8. ili 9., a pred sudom treće države teče postupak u vrijeme kada je pred sudom države članice pokrenut postupak u vezi s istim predmetom spora i između istih stranaka kao što je postupak pred sudom treće države, sud države članice može zastati s postupkom, ako:

(a) se očekuje da sud treće države donese odluku koju je moguće priznati i, prema potrebi, izvršiti u toj državi članici; i

(b) sud države članice smatra da je zastoj postupka potreban zbog pravilnog sudovanja.

2. Sud države članice može nastaviti postupak u svako doba, ako:

▼B

(a) se s postupkom pred sudom treće države zastalo ili je prekinut;

(b) sud države članice smatra da postupak pred sudom druge države članice vjerojatno neće biti okončan u razumnom roku; ili

(c) je nastavak postupka potreban zbog pravilnog sudovanja.

3. Sud države članice obustavlja postupak, ako je postupak pred sudom treće države okončan i donesena je sudska odluka koju je moguće priznati i, prema potrebi, izvršiti u toj državi članici.

4. Sud države članice primjenjuje ovaj članak na zahtjev jedne od stranaka ili, ako je to moguće prema nacionalnom pravu, po službenoj dužnosti.

Članak 34.

1. Kada se nadležnost temelji na članku 4. ili na člancima 7., 8. ili 9., a pred sudom treće države teče postupak u vrijeme kada je pred sudom države članice pokrenut postupak koji je povezani s postupkom pred sudom treće države, sud države članice može zastati s postupkom, ako:

(a) je svrhovito zajedno raspraviti i odlučiti o povezanim predmetima kako bi se izbjegla opasnost od proturječnih sudskih odluka koje proizlaze iz odvojenih postupaka;

(b) se očekuje da će sud treće države donijeti sudsku odluku koju je moguće priznati i, prema potrebi, izvršiti u toj državi članici; te

(c) sud države članice smatra da je zastoj postupka potreban zbog pravilnog sudovanja.

2. Sud države članice može nastaviti s postupkom u svakom trenutku, ako:

(a) sud države članice smatra da više ne postoji opasnost od proturječnih sudskih odluka;

(b) se s postupkom pred sudom treće države zastalo ili je obustavljen;

(c) sud države članice smatra da postupak pred sudom treće države vjerojatno neće biti okončan u razumnom roku; ili

(d) je nastavak postupka potreban radi pravilnog sudovanja.

▼B

3. Sud države članice može obustaviti postupak, ako je postupak pred sudom države članice okončan i ako je donesena sudska odluka koju je moguće priznati i, prema potrebi, izvršiti u toj državi članici.

4. Sud države članice primjenjuje ovaj članak na zahtjev jedne od stranaka ili, ako je to moguće prema nacionalnom pravu, po službenoj dužnosti.

ODJELJAK 10.

Privremene mjere, uključujući i mjere osiguranja

Članak 35.

Sudovima države članice može se podnijeti zahtjev za takve privremene, uključujući mjere osiguranja, koje su dostupne prema pravu te države članice, čak i kada sudovi druge države članice imaju nadležnost u pogledu glavne stvari.

POGLAVLJE III.

PRIZNAVANJE I IZVRŠENJE

ODJELJAK I.

Priznavanje

Članak 36.

1. Sudska odluka donesena u državi članici priznaje se u drugim državama članicama bez zahtijevanja posebnog postupka u tu svrhu.

2. Svaka zainteresirana stranka može, u skladu s postupkom iz pododjeljka 2. odjeljka 3. zahtijevati donošenje odluke o tome da ne postoje razlozi za odbijanje priznanja iz članka 45.

3. Ako ishod postupka pred sudom države članice ovisi o rješavanju prethodnog pitanja o odbijanju priznanja, za to je pitanje nadležan taj sud.

Članak 37.

1. Stranka koja se želi u državi članici pozvati na odluku donesenu u drugoj državi članici podnosi:

(a) primjerak sudske odluke koja ispunjava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti; i

(b) potvrdu izdanu sukladno članku 53.

2. Sud ili tijelo pred kojim se poziva na sudsku odluku donesenu u drugoj državi članici može, ako je potrebno, zahtijevati od stranke koja se poziva na sudsku odluku da dostavi, u skladu s člankom 57., prijevod

▼B

ili transliteraciju sadržaja potvrde iz točke (b) stavka 1. Sud ili tijelo može zahtijevati od stranke da dostavi prijevod sudske odluke umjesto prijevoda sadržaja potvrde, ako nije u mogućnosti nastaviti s postupkom bez tog prijevoda.

Članak 38.

Sud ili pred kojim se poziva na sudsku odluku donesenu u drugoj državi članici može prekinuti postupak, u cijelosti ili djelomično, ako:

(a) se sudska odluka pobija u državi članici porijekla; ili

(b) je podnesen zahtjev za donošenje odluke da ne postoje razlozi za odbijanje priznanja iz članka 45. ili za odluku da treba odbiti priznanje na temelju jednog od tih razloga.

ODJELJAK 2.

Izvršenje

Članak 39.

Sudska odluka donesena u državi članici koja je izvršna u toj državi članici, izvršna je u drugim državama članicama bez zahtijevanja potvrde o izvršnosti.

Članak 40.

Izvršna sudska odluka po samom zakonu uključuje ovlast za poduzimanje svih mjera osiguranja predviđenih pravom zamoljene države članice.

Članak 41.

1. Podložno odredbama ovog odjeljka, postupak za izvršenje sudskih odluka donesenih u drugoj državi članici uređen je pravom zamoljene države članice. Sudska odluka donesena u državi članici koja je izvršna u zamoljenoj državi članici izvršava se pod istim uvjetima kao i sudska odluka donesena u zamoljenoj državi članici.

2. Neovisno o stavku 1., razlozi za odbijanje ili prekid izvršenja prema pravu zamoljene države članice primjenjuju se u mjeri u kojoj nisu nespojivi s razlozima iz članka 45.

3. Stranka koja zahtijeva izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici ne mora imati poštansku adresu u zamoljenoj državi članici. Ta stranka također ne mora imati ovlaštenog predstavnika u zamoljenoj državi članici, osim ako je takav predstavnik obvezan, bez obzira na državljanstvo ili domicil stranaka.

▼B

Članak 42.

1. U svrhu izvršenja u državi članici sudske odluke donesene u drugoj državi članici, podnositelj zahtjeva podnosi nadležnom tijelu izvršenja:

(a) primjerak sudske odluke koja ispunjava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti; i

(b) potvrdu izdanu sukladno članku 53., kojom se potvrđuje da je sudska odluka izvršna i koja sadrži sažetak sudske odluke kao i, prema potrebi, bitne informacije o troškovima postupka koji se naknađuju i izračunu kamata.

2. U svrhu izvršenja u državi članici sudske odluke donesene u drugoj državi članici kojom se određuju privremene, uključujući mjere osiguranja, podnositelj zahtjeva podnosi nadležnom tijelu izvršenja:

(a) primjerak sudske odluke koja ispunjava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti;

(b) potvrdu izdanu sukladno članku 53., koja sadrži opis mjere i potvrđuje da:

i. je sud nadležan u pogledu glavne stvari; i

ii. je sudska odluka izvršna u državi članici porijekla; i

(c) ako je mjera određena bez pozivanja tuženika pred sud, dokaz o dostavi sudske odluke.

3. Nadležno tijelo izvršenja može, ako je potrebno, zahtijevati da podnositelj zahtjeva podnese, u skladu s člankom 57., prijevod ili transliteraciju sadržaja potvrde.

4. Nadležno tijelo izvršenja može zahtijevati da podnositelj zahtijeva podnese prijevod sudske odluke samo ako ono nije u mogućnosti nastaviti s postupkom bez tog prijevoda.

Članak 43.

1. Ako se zahtijeva izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici, potvrda izdana u skladu s člankom 53. dostavlja se osobi protiv koje se zahtijeva izvršenje prije prve mjere izvršenja. Potvrdi se prilaže presuda, ako već nije dostavljena toj osobi.

2. Ako osoba protiv koje se zahtijeva izvršenje ima domicil u državi članici koja nije država članica porijekla, ona može zahtijevati prijevod sudske odluke kako bi pobijala izvršenje, ako sudska odluka nije napisana ili joj nij priložen njezin prijevod na jednom od sljedećih jezika:

(a) jeziku koji osoba razumije; ili

(b) službenom jeziku države članice u kojoj ima domicil ili, ako u toj državi ima više službenih jezika, službenom jeziku ili jednom od službenih jezika mjesta domicila.

▼B

Ako se zahtijeva prijevod sudske odluke prema prvom podstavku, ne smiju se provoditi mjere izvršenja osim mjera osiguranja, do dostavljanja prijevoda osobi protiv koje je izvršenje određeno.

Ovaj se stavak ne primjenjuje ako je sudska odluka već dostavljena osobi protiv koje se zahtijeva izvršenje na nekom od jezika iz prvog podstavka ili ako joj je priložen prijevod na jednom od tih jezika.

3. Ovaj se članak ne primjenjuje na izvršenje mjere osiguranja sadržane u sudskoj odluci ili ako osoba koja zahtijeva izvršenje poduzima mjere osiguranja u skladu s člankom 40.

Članak 44.

1. U slučaju zahtjeva za odbijanje izvršenja sudske odluke sukladno pododjeljku 2. odjeljka 3., sud zamoljene države članice može, na zahtjev osobe protiv koje se zahtijeva izvršenje:

(a) ograničiti postupak izvršenja na mjere osiguranja

(b) uvjetovati izvršenje davanjem osiguranja kojeg sam odredi; ili

(c) u cijelosti ili djelomično prekinuti postupak izvršenja.

2. Nadležno tijelo zamoljene države članice na zahtjev osobe protiv koje se zahtijeva izvršenje prekida postupak izvršenja, ako je izvršnost sudske odluke u državi članici porijekla ukinuta.

ODJELJAK 3.

Odbijanje priznavanja i izvršenja

Pododjeljak 1.

Odbijanje priznavanja

Članak 45.

1. Priznavanje sudske odluke odbija se na zahtjev zainteresirane stranke:

(a) ako je takvo priznavanje očigledno suprotno javnom poretku (*ordre public*) u zamoljenoj državi članici;

(b) ako je sudska odluka donesen u odsutnosti tuženika, ako tuženiku nije dostavljeno pismeno kojim se pokreće postupak ili jednakovrijedno pismeno pravovremeno i na način koji mu omogućuje pripremu obrane, osim ako tuženik nije propustio pokrenuti postupak pobijanja sudske odluke kad je to mogao učiniti;

(c) ako je sudska odluka proturječna sudskoj odluci između istih stranaka u zamoljenoj državi članici;

▼B

(d) ako je sudska odluka proturječna ranijoj sudskoj odluci donesenoj u drugoj državi članici ili u trećoj državi u pogledu istog predmeta spora i između istih stranaka, pod uvjetom da ranija sudska odluka ispunjava uvjete potrebne za njeno priznavanje u zamoljenoj državi članici; ili

(e) ako je presuda suprotna sa:

i. odjeljcima 3., 4. i 5. poglavlja II., ako je tuženik ugovaratelj osiguranja, osiguranik, korisnik ugovora o osiguranju, oštećena stranka, potrošač ili zaposlenik; ili

ii. odjeljkom 6. poglavlja II.

2. Prilikom ispitivanja osnove nadležnosti iz točke (e) stavka 1., sud kojem je podnesen zahtjev vezan je utvrđenim činjeničnim stanjem na kojem sud porijekla temelji svoju nadležnost.

3. Ne dovodeći u pitanje točku (e) stavka 1.,nadležnost suda porijekla ne može se preispitivati. Ispitivanje javnog poretka iz točke (a) stavka 1. ne može se primjenjivati na pravila u vezi nadležnosti.

4. Zahtjev za odbijanje priznavanja je u skladu s postupcima iz pododjeljka 2. te, prema potrebi, odjeljka 4.

Pododjeljak 2.

Odbijanje izvršenja

Članak 46.

Na zahtjev osobe protiv koje se zahtijeva izvršenje, izvršenje sudske odluke se odbija ako postoje neki od razloga iz članka 45.

Članka 47.

1. Zahtjev za odbijanje izvršenja podnosi se sudu o kojem je država članica Komisiji dostavila obavijest u skladu s točkom (a) članka 75., kao o sudu kojem se podnosi zahtjev.

2. Postupak odbijanja izvršenja, u mjeri u kojoj nije obuhvaćen ovom Uredbom, uređen je pravom zamoljene države članice.

3. Podnositelj zahtjeva podnosi sudu primjerak sudske odluke te, ako je potrebno, prijevod ili njenu transliteraciju.

Sud može osloboditi podnositelja zahtjeva obveze podnošenja isprava iz prvog stavka, ako ih već ima ili smatra da zahtijevanje njihova podnošenja nije razumno. U potonjem slučaju, sud može zahtijevati od druge stranke da podnese te isprave.

▼B

4. Stranka koja zahtijeva odbijanje izvršenja sudske odluke donesene u drugoj državi članici, ne mora imati poštansku adresu u zamoljenoj državi članici. Ta stranka također ne mora imati ovlaštenog zastupnika u zamoljenoj državi članici, osim ako je zastupnik obavezan, bez obzira na državljanstvo ili domicil stranaka.

Članak 48.

Sud hitno odlučuje o zahtjevu za odbijanje izvršenja.

Članak 49.

1. Druga stranka može pobijati odluku o zahtjevu za odbijanje izvršenja.

2. Pravni se lijek podnosi sudu o kojem je dotična država članica dostavila obavijest Komisiji sukladno točki (b) članka 75. kao o sudu kojem se podnosi pravni lijek.

Članak 50.

Odluka donesena povodom pravnog lijeka može se pobijati pravnim lijekom samo ako je o sudovima kojima se podnosi pravni lijek država članica obavijestila Komisiju sukladno točki (c) članka 75.

Članak 51.

1. Sud kojem je podnesen zahtjev za odbijanje izvršenja ili koji razmatra pravni lijek podnesen skladu s člankom 49. ili člankom 50., može zastati s postupkom, ako je podnesen redovni pravni lijek protiv sudske odluke u državi članici porijekla ili ako rok za podnošenje takvog pravnog lijeka još nije istekao. U potonjem slučaju, sud može navesti rok u kojem se taj pravni lijek podnosi.

2. Ako je sudska odluka donesena u Irskoj, na Cipru ili u Ujedinjenoj Kraljevini, svaki pravni lijek koji je na raspolaganju u državi članici porijekla smatra se redovnim pravnim lijekom u smislu stavka 1.

ODJELJAK 4.

Zajedničke odredbe

Članak 52.

Sudska odluka donesena u državi članici ne može ni pod kojim uvjetima preispitivati u pogledu glavne stvari u zamoljenoj državi članici.

▼B

Članak 53.

Sud porijekla na zahtjev zainteresirane stranke, izdaje potvrdu na obrascu iz Priloga I.

Članak 54.

1. Ako sudska odluka sadrži mjeru ili nalog koji nisu poznati u pravu zamoljene države članice, ta mjera ili nalog će, u najvećoj mogućoj mjeri, biti prilagođeni mjeri ili nalogu koji su poznati u pravu te države članice, a koji imaju jednakovrijedne učinke i koji ispunjavaju slične ciljeva i interese.

Takva prilagodba ne proizvodi učinke koji prelaze one koji su predviđeni pravom države članice porijekla.

2. Svaka stranka može pobijati prilagodbu mjere ili naloga pred sudom.

3. Ako je potrebno, od stranke koja se poziva na sudsku odluku ili zahtijeva njeno izvršenje, može se zatražiti da podnese prijevod ili transliteraciju sudske odluke.

Članak 55.

Sudska odluka donesena u državi članici u kojoj se nalaže plaćanje novčane kazne, izvršiva je u zamoljenoj državi članici samo ako je iznos kazne konačno utvrdio sud porijekla.

Članak 56.

Od stranke koja u jednoj državi članici podnese zahtjev za izvršenje sudske odluke koja je donesena u drugoj državi članici ne može se zahtijevati nikakav oblik osiguranja ili pologa, zato što je ta stranka strani državljanin ili nema domicil ili prebivalište u zamoljenoj državi članici.

Članak 57.

1. Ako se ovom Uredbom zahtijeva prijevod ili transliteracija, takav prijevod ili transliteracija je na službenom jeziku dotične države članice ili, ako u toj državi članici ima više službenih jezika, na službenom jeziku ili službenim jezicima sudskog postupka u mjestu u kojem se poziva na sudsku odluku koju je donijela druga država članica ili u kojem je podnesen zahtjev, u skladu s pravom te države članice.

2. Za potrebe obrazaca iz članaka 53. i 60., prijevodi ili transliteracije mogu biti na nekom drugom službenom jeziku ili službenim jezicima institucija Unije koje je dotična država članica navela kao prihvatljive.

▼B

3. Svaki prijevod prema ovoj Uredbi obavlja osoba koja je za to osposobljena u jednoj od država članica.

POGLAVLJE IV.

VJERODOSTOJNE ISPRAVE I SUDSKE NAGODBE

Članak 58.

1. Vjerodostojna isprava koja je izvršiva u državi članici porijekla, također je izvršiva u drugim državama članicama, bez potrebe da se zahtijeva potvrda o izvršnosti. Izvršenje vjerodostojne isprave može se odbiti samo ako je takvo izvršenje očigledno suprotno javnom poretku (*ordre public*) u zamoljenoj državi članici.

Odredbe odjeljka 2., pododjeljka 2. odjeljka 3, te odjeljka 4. poglavlja III. prema potrebi se primjenjuju na vjerodostojne isprave.

2. Podnesena vjerodostojna isprava mora ispunjavati uvjete koji se zahtijevaju za utvrđivanje njezine vjerodostojnosti u državi članici porijekla.

Članak 59.

Sudska nagodba koja je izvršiva u državi članici porijekla, izvršava se u drugim državama članicama pod istim uvjetima kao vjerodostojne isprave.

Članak 60.

Nadležno tijelo ili sud države članice porijekla, na zahtjev zainteresirane stranke, izdaju potvrdu na obrascu iz Priloga II., koja sadrži sažetak izvršive obveze navedene u vjerodostojnoj ispravi ili sažetak sporazuma između stranaka koji je sadržan u sudskoj nagodbi.

POGLAVLJE V.

OPĆE ODREDBE

Članak 61.

Za isprave koje su izdane u državi članci u okviru ove Uredbe ne zahtijeva se legalizacija niti druga slična formalnost.

Članak 62.

1. Radi utvrđivanja ima li stranka domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje svoje unutarnje pravo.

2. Ako stranka nema domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, tada, radi utvrđivanja ima li stranka domicil u drugoj državi članici, sud primjenjuje pravo te države članice.

▼B

Članak 63.

1. Za potrebe ove Uredbe, trgovačko društvo ili druga pravna osoba ili udruženje fizičkih ili pravnih osoba ima domicil u mjestu gdje ima svoje:

(a) statutarno sjedište;

(b) središnju upravu; ili

(c) glavno mjesto poslovanja.

2. U vezi Irske, Cipra i Ujedinjene Kraljevine, „statutarno sjedište" znači „*registered office*" ili, ako takvo mjesto ne postoji, „*place of incorporation*" (mjesto stjecanja pravne osobnosti) ili ako takvo mjesto ne postoji, mjesto temeljem čijeg je prava izvršeno osnivanje.

3. S ciljem utvrđivanja ima li *trust* domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje svoja pravila međunarodnog privatnog prava.

Članak 64.

Ne dovodeći u pitanje povoljnije odredbe nacionalnog prava, osobe s domicilom u državi članici kojima se sudi pred kaznenim sudom druge države članice čije države oni nisu državljani, za kazneno djelo koje nije počinjeno s namjerom, može braniti osoba koja je za to osposobljena, čak i kada se one osobno ne pojave pred sudom. Međutim, sud pred kojim je pokrenut postupak, može odrediti osobno pojavljivanje pred sudom; u slučaju nepojavljivanja, sudska odluka donesena povodom građanske tužbe bez da je dotična osoba imala priliku pripremiti svoju obranu, ne mora se priznati ili izvršiti u drugim državama članicama.

Članak 65.

1. Nadležnost iz članka 8. točke 2. i članka 13. za tužbe u vezi jamstava ili u bilo kojem postupku protiv treće strane moguće je izvršavati u državama članicama s popisa koji je izradila Komisija sukladno članku 76. stavku 1. točki (b) i članku 76. stavku 2., samo u mjeri u kojoj je to dopušteno na temelju nacionalnog prava. Osoba s domicilom u drugoj državi članici može se pozvati da se pridruži postupku pred sudovima onih država članica sukladno pravilima o obavješćivanju trećih koja su navedena u popisu.

2. Sudske odluke donesene u državi članici na temelju članka 8. točke 2. ili članka 13. priznaju se i izvršavaju u skladu s poglavljem III. u svakoj drugoj državi članici. Svi učinci koje imaju sudske odluke koje su donesene u državama članicama s popisa iz stavka 1., mogu imati, u skladu s pravom tih država članica, na treće primjenom stavka 1., priznaju se u svim državama članicama.

3. Države članice s popisa iz stavka 1., u okviru Europske pravosudne mreže u građanskim i trgovačkim stvarima osnovanom Odlukom Vijeća 2001/470/EZ ([1]) („Europska pravosudna mreža") pružaju informacije o načinu utvrđivanja, u skladu s njihovim nacionalnim pravom, učinaka sudskih odluka iz druge rečenice stavka 2.

([1]) SL L 174, 27.6.2001., str. 25.

▼B

POGLAVLJE VI.

PRIJELAZNE ODREDBE

Članak 66.

►C1 1. Ova se Uredba primjenjuje samo na sudske postupke koji su pokrenuti, na vjerodostojne isprave ◄ koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene na dan ili nakon 10. siječnja 2015.

▼C1

2. Neovisno o članku 80., Uredba (EZ) br. 44/2001 nastavlja se primjenjivati na sudske odluke donesene u sudskim postupcima koji su pokrenuti, na vjerodostojne isprave koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene prije 10. siječnja 2015., a koji spadaju u područje primjene te uredbe.

▼B

POGLAVLJE VII.

ODNOS S DRUGIM INSTRUMENTIMA

Članak 67.

Ova Uredba ne dovodi u pitanje primjenu odredaba o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka o posebnim pitanjima sadržanim u instrumentima Unije ili nacionalnom zakonodavstvu koje je usklađeno sukladno tim instrumentima.

Članak 68.

1. Ova Uredba između država članica zamjenjuje Konvenciju iz Bruxellesa iz 1968., osim u pogledu državnih područja država članica koja spadaju u teritorijalno područje primjene te Konvencije i koja su u skladu s člankom 355. UFEU isključena iz ove Uredbe.

2. U mjeri u kojoj ova Uredba zamjenjuje odredbe Konvencije iz Bruxellesa iz 1968. između država članica, svako upućivanje na tu Konvenciju smatra se upućivanjem na ovu Uredbu.

Članak 69.

Podložno člancima 70. i 71., ova Uredba zamjenjuje između država članica konvencije koje obuhvaćaju ista pitanja kao i ova Uredba. Posebno se zamjenjuju konvencije s popisa kojeg je utvrdila Komisija u skladu s člankom 76. stavkom 1. točkom (c) i člankom 76. stavkom 2.

Članak 70.

1. Konvencije iz članka 69. nastavljaju proizvoditi učinke u pogledu pitanja na koja se ova Uredba ne primjenjuje.

▼B

2. One nastavljaju proizvoditi učinke u pogledu donesenih sudskih odluka, vjerodostojnih isprava koje su formalno sastavljene ili registrirane te sudskih nagodbi potvrđenih ili sklopljenih prije stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 44/2001.

Članak 71.

1. Ova Uredba ne utječe na konvencije čije su države članice stranke i koje, u pogledu posebnih pitanja, uređuju nadležnost ili priznavanje ili izvršenje presuda.

2. S ciljem njezinog jedinstvenog tumačenja, stavak 1. primjenjuje se na sljedeći način:

(a) ova Uredba ne sprečava sud države članice koja je stranka konvencije o posebnom pitanju da svoju nadležnost utemelji u skladu s tom konvencijom, čak i kada tuženik ima domicil u drugoj državi članci koja nije stranka te konvencije. Sud koji vodi postupak, u svakom slučaju, primjenjuje članak 28. ove Uredbe;

(b) sudske odluke koje su donesene u državi članici od strane suda u provođenju nadležnosti iz konvencije o posebnom pitanju, priznaju se i izvršavaju u drugim državama članicama u skladu s ovom Uredbom.

Ako konvencija o posebnom pitanju, kojoj su država članica porijekla i zamoljena država članica stranke, utvrđuje uvjete za priznavanje i izvršenje sudskih odluka, primjenjuju se ti uvjeti. U svakom slučaju, mogu se primjenjivati odredbe ove Uredbe o priznavanju i izvršenju sudskih odluka.

▼M1

Članak 71.a

1. Za potrebe ove Uredbe, sud koji je zajednički za više država članica kako je utvrđeno u stavku 2. („zajednički sud”) smatra se sudom države članice kada, u skladu sa instrumentom o njegovu uspostavljanju, takav zajednički sud izvršava nadležnost u stvarima koje spadaju pod okvir ove Uredbe.

2. Za potrebe ove Uredbe, svaki je od sljedećih sudova zajednički sud:

(a) Jedinstveni sud za patente uspostavljen na temelju Sporazuma o Jedinstvenom sudu za patente potpisanog 19. veljače 2013. („Sporazum o UPC-u”); i

(b) Sud Beneluksa uspostavljen Ugovorom od 31. ožujka 1965. o uspostavi i statutu Suda Beneluksa („Ugovor o Sudu Beneluksa”).

Članak 71.b

Nadležnost zajedničkog suda određuje se kako slijedi:

▼M1

1. zajednički sud nadležan je ako, u skladu s ovom Uredbom, sudovi države članice stranke instrumenta kojim se uspostavlja zajednički sud budu nadležni za pitanja uređena tim instrumentom.

2. ako tuženik nema domicil u državi članici, a ovom Uredbom nadležnost nije drukčije prenesena, prema potrebi se primjenjuje Poglavlje II. bez obzira na domicil tuženika.

Zajedničkom sudu može se podnijeti prijedlog za privremene mjere, uključujući zaštitne, čak i kada sudovi treće države imaju stvarnu nadležnost;

3. ako zajednički sud ima nadležnost nad tuženikom prema točki 2. u sporu povezanom s povredom europskog patenta koji je doveo do štete unutar Unije, taj sud može izvršavati nadležnost i nad štetom koja je nastala izvan Unije zbog takve povrede.

Takva nadležnost može se uspostaviti jedino ako se imovina koja pripada tuženiku nalazi u nekoj državi članici stranci instrumenta o uspostavi zajedničkog suda i ako je spor u dovoljnoj mjeri povezan s bilo kojom takvom državom članicom.

Članak 71.c

1. Članci od 29. do 32. primjenjuju se ako se postupci pokreću pred zajedničkim sudom i sudom države članice koja nije stranka instrumenta o uspostavi zajedničkog suda.

2. Članci od 29. do 32. primjenjuju se ako se tijekom prijelaznog razdoblja iz članka 83. Sporazuma o UPC-u postupci pokreću pred Jedinstvenim sudom za patente i sudom države članice stranke Sporazuma o UPC-u.

Članak 71.d

Ova Uredba primjenjuje se na priznavanje i izvršenje:

(a) sudskih odluka koje donosi zajednički sud koje se trebaju priznati i izvršiti u državi članici koja nije stranka instrumenta o uspostavi zajedničkog suda; i

(b) sudskih odluka koje donose sudovi države članice koja nije stranka instrumenta o uspostavi zajedničkog suda koje se trebaju priznati i izvršiti u državi članici stranci tog instrumenta.

Međutim, ako se priznavanje i izvršenje presude koju je donio zajednički sud traži u državi članici koja je stranka instrumenta kojim se uspostavlja zajednički sud, umjesto pravila ove Uredbe primjenjuju se pravila iz navedenog instrumenta o priznavanju i izvršavanju.

▼B

Članak 72.

Ova Uredba ne utječe na sporazume na temelju kojih su se države članice prije stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 44/2001 preuzele obvezu, sukladno članku 59. Konvencije iz Bruxellesa iz 1968., da neće priznavati donesene sudske odluke, posebne one koje su donesene u drugim ugovornim strankama te Konvencije, protiv tuženika koji imaju domicil ili uobičajeno boravište u trećoj državi, ako, u slučajevima iz članka 4. te Konvencije, se sudska odluka može temeljiti samo na osnovi nadležnosti navedenoj u članku 3. stavku 2. te Konvencije.

Članak 73.

1. Ova Uredba ne utječe na primjenu Luganske konvencije iz 2007.

2. Ova Uredba ne utječe na primjenu Njujorške konvencije iz 1958.

3. Ova Uredba ne utječe na primjenu bilateralnih konvencija i sporazuma između treće države i države članice koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Uredbe (EZ) br. 44/2001, a koja se odnosi na pitanja uređena ovom Uredbom.

POGLAVLJE VIII.

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 74.

Države članice u okviru Europske pravosudne mreže, a s ciljem dostupnosti informacija javnosti, daju opis nacionalnih pravila i postupaka u vezi izvršenja, uključujući tijela nadležna za izvršenje, te informacije o svakom ograničenju izvršenja, posebno pravila o zaštiti dužnika, te rokovivma zastare.

Države članice stalno ažuriraju ove informacije.

Članak 75.

Do 10. siječnja 2014. države članice dostavljaju Komisiji podatke o:

(a) sudovima kojima se sukladno članku 47. stavku 1. podnosi zahtjev za odbijanje izvršenja;

(b) sudovima kojima se sukladno članku 49. stavku 2. podnosi pravni lijek protiv odluke o zahtjevu za odbijanje izvršenja;

(c) sudovima kojima se sukladno članku 50. podnosi daljnji pravni lijek; i

▼B

(d) jezicima koji su prihvatljivi za prijevod obrazaca iz članka 57. stavka 2.

Komisija te informacije stavlja na raspolaganje javnosti na svaki prikladan način, posebno preko Europske pravosudne mreže.

Članak 76.

1. Države članice Komisiju obavješćuju o:

(a) pravilima o nadležnosti iz članka 5. stavka 2. i članka 6. stavka 2.;

(b) pravilima o obavješćivanju trećih iz članka 65.; i

(c) konvencijama iz članka 69.

2. Komisija utvrđuje odgovarajuće popise na temelju obavijesti država članica iz stavka 1.

3. Države članice obavješćuju Komisiju o svim naknadnim izmjenama tih popisa koje je potrebno izvršiti.

4. Komisija objavljuje popise i sve njihove naknadne izmjene u *Službenom listu Europske unije*.

5. Komisija javno objavljuje sve informacije koje su dostavljene sukladno stavcima 1. i 3. na svaki drugi prikladan način, posebno preko Europske pravosudne mreže.

Članak 77.

Komisija je ovlaštena donijeti delegirane akte u skladu s člankom 78. u vezi s izmjenom priloga I. i II.

Članak 78.

1. Ovlast za donošenje delegiranih akata dodjeljuje se Komisiji podložno uvjetima utvrđenima u ovom članku.

2. Ovlast za donošenje delegiranih akata iz članka 77. dodjeljuje se Komisiji na neodređeno razdoblje počevši od 9. siječnja 2013.

3. Europski parlament i Vijeće mogu u svakom trenutku opozvati delegiranje ovlasti iz članka 77. Odlukom o opozivu prekida se delegiranje ovlasti koje je u njoj navedeno. Opoziv proizvodi učinke dan nakon objave spomenute odluke u *Službenom listu Europske unije* ili na kasniji dan naveden u spomenutoj odluci. On ne utječe na valjanost delegiranih akata koji su već na snazi.

▼B

4. Čim donese delegirani akt, Komisija ga istodobno priopćuje Europskom parlamentu i Vijeću.5. Delegirani akt donesen na temelju članka 77. stupa na snagu samo ako Europski parlament ili Vijeće u roku od dva mjeseca od priopćenja tog akta Europskom parlamentu i Vijeću na njega ne ulože nikakav prigovor ili ako su prije isteka tog roka i Europski parlament i Vijeće obavijestili Komisiju da neće uložiti prigovore. Taj se rok produljuje za dva mjeseca na inicijativu Europskog parlamenta ili Vijeća.

Članak 79.

Do 11. siječnja 2022. Komisija podnosi izvješće Europskom parlamentu, Vijeću, Europskom gospodarskom i socijalnom odboru o primjeni ove Uredbe. To izvješće sadrži ocjenu moguće potrebe za daljnjim proširenjem pravila o nadležnosti na tuženike koji nemaju domicil u državi članici, uzimajući u obzir primjenu ove Uredbe i mogući razvoj situacije na međunarodnoj razini. Prema potrebi, izvješću se prilaže prijedlog za izmjenu ove Uredbe.

Članak 80.

Ova Uredba stavlja izvan snage Uredbu (EZ) br. 44/2001. Upućivanju na Uredbu stavljenu izvan snage smatraju se upućivanjima na ovu Uredbu i čitaju se u skladu s korelacijskom tablicom iz Priloga III.

Članak 81.

Ova Uredba stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Primjenjuje se od 10. siječnja 2015., osim članaka 75. i 76., koji se primjenjuju od 10. siječnja 2014.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorima.

▼B

PRILOG I.

POTVRDA O SUDSKOJ ODLUCI U GRAĐANSKIM I TRGOVAČKIM STVARIMA

Članak 53. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća o nadležnosti i priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

1. SUD PORIJEKLA

1.1. Ime:

1.2. Adresa:

1.2.1. Ulica i broj/poštanski pretinac:

1.2.2. Mjesto i poštanski broj:

1.2.3. Država članica:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

1.3. Telefon:

1.4. Telefaks:

1.5. Adresa elektroničke pošte (ako je dostupna):

2. TUŽITELJ(I) ([1])

2.1. Prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije:

2.2. Identifikacijski broj (ako je potrebno i ako je dostupan):

2.3. Datum (dd/mm/gggg) i mjesto rođenja, ako se radi o pravnoj osobi, datum stjecanja pravne osobnosti/osnivanja/registracije (ako je potrebno i ako je dostupan):

2.4. Adresa:

2.4.1. Ulica i broj/poštanski pretinac:

2.4.2. Mjesto i poštanski broj:

2.4.3. Država:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐ drugo ☐ (navedite (oznaka ISO))

2.5. Adresa elektroničke pošte (ako je dostupna):

3. TUŽENIK(-ICI) ([2])

3.1. Prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije:

3.2. Identifikacijski broj (ako je potrebno i ako je dostupan):

3.3. Datum (dd/mm/gggg) i mjesto rođenja, ako se radi o pravnoj osobi, datum stjecanja pravne osobnosti/osnivanja/registracije (ako je potrebno i ako je dostupan):

3.4. Adresa:

3.4.1. Ulica i broj/poštanski pretinac:

3.4.2. Mjesto i poštanski broj:

3.4.3. Država:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐ drugo ☐ (navedite (oznaka ISO))

3.5. Adresa elektroničke pošte (ako je dostupna):

▼B

4. SUDSKA ODLUKA

4.1. Datum (dd/mm/gggg) presude:

4.2. Referentni broj sudske odluke:

4.3. Sudska odluka je donesena u odsutnosti tuženika?

4.3.1. ☐ Ne

4.3.2. ☐ Da (navedite datum (dd/mm/gggg), na koji je tuženiku dostavljeno pismeno kojim se pokreće postupak ili slično pismeno):

4.4. Sudska je odluka izvršiva u državi članici porijekla bez potrebe ispunjavanja daljnjih uvjeta:

4.4.1. ☐ Da (prema potrebi navedite datum (dd/mm/gggg), na koji je sudska odluka proglašena izvršivom):

4.4.2. ☐ Da, ali samo protiv sljedećih osoba (navedite):

4.4.3. ☐ Da, ali samo na ograničeni dio/dijelove sudske odluke (navedite):

4.4.4. ☐ Sudska odluka ne sadrži izvršivu obvezu

4.5. Je li nakon izdavanja potvrde sudska odluka dostavljena tuženiku/tuženicima?

4.5.1. ☐ Da (ako je poznat, navedite datum dostave (dd/mm/gggg)):

4.5.1.1. Sudska je odluka dostavljena na sljedećem jeziku/jezicima:

BG ☐ ES ☐ CS ☐ DE ☐ ET ☐ EL ☐ EN ☐ FR ☐ GA ☐ IT ☐ LV ☐ LT ☐ HU ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SK ☐ SL ☐ FI ☐ SV ☐ drugo ☐ (navedite (oznaka ISO))

4.5.2. ☐ Sud o tome ne raspolaže podacima

4.6. Sadržaj sudske odluke i kamate:

4.6.1. Sudska odluka o novčanoj tražbini ([3])

4.6.1.1. Kratak opis predmeta spora:

4.6.1.2. Sud je odredio da je

..... (Prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije) ([4])

dužan platiti:

..... (Prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije).

4.6.1.2.1. Ako je za više osoba odgovorno za istu tražbinu, cijeli se iznos može namiriti od bilo koje od njih:

4.6.1.2.1.1. ☐ Da

4.6.1.2.1.2. ☐ Ne

4.6.1.3. Valuta:

☐ euro (EUR) ☐ bugarski lev (BGN) ☐ češka kruna (CZK) ☐ mađarska forinta (HUF) ☐ litavski litas (LTL) ☐ latvijski lats (LVL) ☐ poljski zlot (PLN) ☐ britanska funta (GBP) ☐ rumunjski leu (RON) ☐ švedska kruna (SEK) ☐ drugo (navedite (oznaka ISO)):

4.6.1.4. Glavnica:

4.6.1.4.1. ☐ Jednokratno plativi iznos

▼B

4.6.1.4.2. ☐ Iznos plativ u više obroka ([5])

Rok plaćanja (dd/mm/gggg)	Iznos

4.6.1.4.3. ☐ Redovno plaćanje

4.6.1.4.3.1. ☐ dnevno

4.6.1.4.3.2. ☐ tjedno

4.6.1.4.3.3. ☐ drugo (navedite učestalost):

4.6.1.4.3.4. Od (dana (dd/mm/gggg) ili događaja):

4.6.1.4.3.5. Prema potrebi do (dana(dd/mm/gggg) ili događaja):

4.6.1.5. Kamate, prema potrebi:

4.6.1.5.1. Kamate:

4.6.1.5.1.1. ☐ Nije utvrđena u sudskoj odluci

4.6.1.5.1.2. ☐ Da, utvrđene se u sudskoj odluci, kako slijedi:

4.6.1.5.1.2.1. Iznos:

ili:

4.6.1.5.1.2.2. Stopa … %

4.6.1.5.1.2.3. Kamate teku od ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... ((dana dd/mm/gggg) ili događaja) ([6])

4.6.1.5.2. ☐ Zakonske kamate se (prema potrebi) izračunavaju u skladu s (navedite mjerodavni zakon):

4.6.1.5.2.1. Kamate teku od ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) ([6])

4.6.1.5.3. ☐ Kapitalizacija kamata (navedite prema potrebi):

4.6.2. Sudska odluka o privremenoj mjeri, uključujući mjeru osiguranja:

4.6.2.1. Kratak opis predmeta spora i određene mjere:

4.6.2.2. Mjeru je odredio sud nadležan u pogledu glavne stvari:

4.6.2.2.1. ☐ Da

4.6.3. Druga vrsta sudske odluke:

4.6.3.1. Kratak opis predmeta spora i odluke suda:

4.7. Troškovi ([7]):

4.7.1. Valuta:

☐ euro (EUR) ☐ bugarski lev (BGN) ☐ češka kruna (CZK) ☐ mađarska forinta (HUF) ☐ litavski litas (LTL) ☐ latvijski lats (LVL) ☐ poljski zlot (PLN) ☐ britanska funta (GBP) ☐ rumunjski leu (RON) ☐ švedska kruna (SEK) ☐ drugo (navedite (oznaka ISO)):

4.7.2. Sljedećoj osobi/sljedećim osobama protiv koje/kojih se zahtijeva izvršenje određeno je plaćanje troškova:

4.7.2.1. Prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije: ([8])

4.7.2.2. Ako je plaćanje troškova određeno za više osoba, cijeli se iznos može namiriti od bilo koje od njih:

▼B

4.7.2.2.1. ☐ Da

4.7.2.2.2. ☐ Ne

4.7.3. Zahtijeva se plaćanje sljedećih troškova: ([9])

4.7.3.1. ☐ Troškovi su utvrđeni sudskom odlukom u ukupnom iznosu (navedite iznos):

4.7.3.2. ☐ Troškovi su utvrđeni sudskom odlukom u postotku u odnosu na ukupni iznos troškova (navedite postotak u ukupnim troškovima):

4.7.3.3. ☐ Odgovornost za plaćanje troškova utvrđena u sudskoj odluci i točni iznosi su sljedeći:

4.7.3.3.1. ☐ Sudske pristojbe:

4.7.3.3.2. ☐ nagrada i izdaci za odvjetnika:

4.7.3.3.3. ☐ Troškovi dostave pismena:

4.7.3.3.4. ☐ Drugo:

4.7.3.4. ☐ Drugo (navedite):

4.7.4. Kamate na troškove:

4.7.4.1. ☐ Ne primjenjuje se

4.7.4.2. ☐ Kamate su utvrđene u sudskoj odluci

4.7.4.2.1. ☐ Iznos:

ili

4.7.4.2.2. ☐ Stopa … %

4.7.4.2.2.1. Kamate teku od ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) ([6])

4.7.4.3. ☐ Zakonske kamate se (prema potrebi) izračunavaju u skladu s (navedite mjerodavni zakon):

4.7.4.3.1. Kamate teku od ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) ([6])

4.7.4.4. ☐ Kapitalizacija kamate (navedite prema potrebi):

Sastavljeno u: …

Potpis i/ili pečat suda porijekla:

([1]) Unesite podatke o svim tužiteljima, ako se sudska odluka odnosi na više njih.
([2]) Unesite podatke o svim tuženicima, ako se sudska odluka odnosi na više njih.
([3]) Ako se sudska odluka odnosi samo na troškove u vezi zahtjeva o kojom je odlučeno u prethodnoj sudskoj odluci i, ostavite točku 4.6.1. praznom i pređite na točku 4.7
([4]) Ako je u pogledu više osoba određeno plaćanje, navedite podatke za sve osobe.
([5]) Navedite podatke za svaki obrok.
([6]) Ako ih ima više, navedite podatke za sva razdoblja.
([7]) Ova točka također pokriva sve slučajeve kada su troškovi priznati u posebnoj sudskoj odluci.
([8]) Ako ima više osoba, navedite podatke za sve osobe.
([9]) U slučaju kada troškove snosi više osoba, unesite udjel svake osobe posebno.

▼B

PRILOG II.

POTVRDA O VJERODOSTOJNOJ ISPRAVI/SUDSKOJ NAGODBI ([1]) U GRAĐANSKIM I TRGOVAČKIM STVARIMA

Članak 60. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća o nadležnosti i priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

1. SUD ILI NADLEŽNO TIJELO KOJE JE IZDALO POTVRDU

1.1. Naziv:

1.2. Adresa:

1.2.1. Ulica i broj/poštanski pretinac:

1.2.2. grad i poštanski broj:

1.2.3. država članica:

AT ☐ BE ☐ BG ☐ CY ☐ CZ ☐ DE ☐ EE ☐ EL ☐ ES ☐ FI ☐ FR ☐ HU ☐ IE ☐ IT ☐ LT ☐ LU ☐ LV ☐ MT ☐ NL ☐ PL ☐ PT ☐ RO ☐ SE ☐ SI ☐ SK ☐ UK ☐

1.3. Telefon:

1.4. Telefaks:

1.5. Adresa elektroničke pošte (ako je dostupna):

2. VJERODOSTOJNA ISPRAVA

2.1. Tijelo koje je sastavilo vjerodostojnu ispravu (ako je različito od tijela koje je izdalo potvrdu)

2.1.1. Naziv i opis tijela:

2.1.2. Adresa:

2.2. Datum (dd/mm/gggg) sastavljanja vjerodostojne isprave od strane tijela iz točke 2.1.:

2.3. Referentni broj vjerodostojne isprave (prema potrebi):

2.4. Datum (dd/mm/gggg) registracije vjerodostojne isprave u državi članici porijekla (ispunite samo ako datum registracije određuje pravni učinak isprave, a različit je od datuma navedenog u točki 2.2):

2.4.1. Referentni broj u registru (prema potrebi):

3. SUDSKA NAGODBA

3.1. Sud koji je potvrdio sudsku nagodbu ili pred kojim je sklopljena sudska nagodba (ako je različit od suda koji je izdao potvrdu)

3.1.1. Naziv suda:

3.1.2. Adresa:

3.2. Datum (dd/mm/gggg) sudske nagodbe:

3.3. Referentni broj sudske nagodbe:

4. STRANKE VJERODOSTOJNE ISPRAVE/SUDSKE NAGODBE:

4.1. Ime(na) vjerovnika (prezime, naziv(-i) trgovačkog društva ili organizacije) ([2]):

4.1.1. Identifikacijski broj (ako je na raspolaganju i ako je dostupan):

4.1.2. Datum (dd/mm/gggg) i mjesto rođenja, ako se radi o pravnoj osobi, datum stjecanja pravne osobnosti/osnivanja/registracije (ako je potrebno i ako je dostupan):

4.2. Ime(na) dužnika (prezime, naziv(-) trgovačkog društva ili organizacije) ([3]):

4.2.1. Identifikacijski broj (ako je na raspolaganju i ako je dostupan):

4.2.2. Datum (dd/mm/gggg) i mjesto rođenja, ako se radi o pravnoj osobi, datum stjecanja pravne osobnosti/osnivanja/registracije (ako je potrebno i ako je dostupan):

4.3. Ime(na) drugih stranaka, ako ih ima (prezime, ime(na) naziv(-i) trgovačkog društva ili organizacije) ([4])

▼B

4.3.1. Identifikacijski broj (ako je na raspolaganju i ako je dostupan):

4.3.2. Datum (dd/mm/gggg) i mjesto rođenja, ako se radi o pravnoj osobi, datum stjecanja pravne osobnosti/osnivanja/registracije (ako je potrebno i ako je dostupan):

5. IZVRŠIVOST VJERODOSTOJNE ISPRAVE/SUDSKE NAGODBE U DRŽAVI ČLANICI PORIJEKLA

5.1. Je li vjerodostojna isprava/sudska nagodba izvršiva u državi članici porijekla?

5.1.1. ☐ Da

5.2. Sadržaj vjerodostojne isprave/sudske nagodbe i kamate

5.2.1 Vjerodostojna isprava/sudska nagodba o novčanoj tražbini

5.2.1.1. Kratak opis predmeta spora:

5.2.1.2. U skladu s vjerodostojnom ispravom/sudskom nagodbom

..... (prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije) ([5])

dužan je platiti:

..... (prezime i ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije).

5.2.1.2.1. Ako je za više osoba odgovorno za isti zahtjev, cijeli se iznos može namiriti od jedne od njih:

5.2.1.2.1.1. ☐ Da

5.2.1.2.1.2. ☐ Ne

5.2.1.3. Valuta:

☐ euro (EUR) ☐ bugarski lev (BGN) ☐ češka kruna (CZK) ☐ mađarska forinta (HUF) ☐ litavski litas (LTL) ☐ latvijski lats (LVL) ☐ poljski zlot (PLN) ☐ britanska funta (GBP) ☐ rumunjski leu (RON) ☐ švedska kruna (SEK) ☐ drugo (navedite (oznaka ISO)):

5.2.1.4. Glavnica:

5.2.1.4.1. ☐ Isplata u jednokratnom iznosu

5.2.1.4.2. ☐ Isplata u više obroka ([6])

Rok plaćanja (dd/mm/gggg)	Iznos

5.2.1.4.3. ☐ Redovno plaćanje

5.2.1.4.3.1. ☐ dnevno

5.2.1.4.3.2. ☐ tjedno

5.2.1.4.3.3. ☐ drugo (navedite učestalost):

5.2.1.4.3.4. Od (dana (dd/mm/gggg) ili događaja):

5.2.1.4.3.5. Prema potrebi do ..... (datum (dd/mm/gggg) ili događaja):

5.2.1.5. Kamate, prema potrebi

5.2.1.5.1. Kamate:

5.2.1.5.1.1. ☐ Nisu utvrđene u vjerodostojnoj ispravi/sudskoj nagodbi

5.2.1.5.1.2. ☐ Da, utvrđene su u vjerodostojnoj ispravi/sudskoj nagodbi, kako slijedi:

▼B

5.2.1.5.1.2.1. iznos:

ili

5.2.1.5.1.2.2. Stopa … %

5.2.1.5.1.2.3. Kamate teku od ..... (dana (dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... (dana (dd/mm/gggg) ili događaja) ([7])

5.2.1.5.2. ☐ Zakonske kamate se (prema potrebi) izračunavaju u skladu s (navedite mjerodavni zakon):

5.2.1.5.2.1. Kamate teku od ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) do ..... (dana dd/mm/gggg) ili događaja) ([7])

5.2.1.5.3. ☐ Kapitalizacija kamate (navedite prema potrebi):

5.2.2. Vjerodostojna isprava/sudska nagodba o nenovčanoj izvršivoj obvezi:

5.2.2.1. Kratak opis izvršive obveze:

5.2.2.2. Obveza iz točke 5.2.2.1. je izvršiva protiv sljedeće/sljedećih osobe/osoba (8) (prezime, ime(na)/naziv trgovačkog društva ili organizacije):

Sastavljeno u: …

Potpis i/ili pečat suda ili nadležnog tijela koje je izdalo potvrdu:

([1]) Izbrišite nepotreban tekst u cijeloj potvrdi.
([2]) Unesite podatke o svim vjerovnicima, ako ih je više.
([3]) Unesite podatke o svim dužnicima, ako ih je više.
([4]) Navedite podatke za druge stranke (ako ih ima).
([5]) Ako je plaćanje određeno u pogledu više osobe, unesite podatke o svim osobama.
([6]) Navedite podatke za svaki obrok.
([7]) IUnesite podatke o svim razdobljima, ako ih je više.
([8]) Unesite podatke o svim osobama, ako ih je više.

▼B

PRILOG III.

KORELACIJSKA TABLICA

Uredba (EZ) br. 44/2001	Ova Uredba
Članak 1. stavak 1.	Članak 1. stavak 1.
Članak 1. stavak 2., uvodni tekst	Članak 1. stavak 2., uvodni tekst
Članak 1. stavak 2. točka (a)	Članak 1. stavak 2. točke (a) i (f)
Članak 1. stavak 2. točke (b) do (d)	Članak 1. stavak 2. točke (b) do (d)
—	Članak 1. stavak 2. točka (e)
Članak 1. stavak 3.	—
—	Članak 2.
Članak 2.	Članak 4.
Članak 3.	Članak 5.
Članak 4.	Članak 6.
Članak 5. uvodni tekst	Članak 5. uvodni tekst
Članak 5. točka 1.	Članak 7. točka 1.
Članak 5. točka 2.	—
Članak 5. točke 3. i 4.	Članak 7. točke 2. i 3.
—	Članak 7. točka 4.
Članak 5. točke 5. do 7.	Članak 7. točke 5. do 7.
Članak 6.	Članak 8.
Članak 7.	Članak 9.
Članak 8.	Članak 10.
Članak 9.	Članak 11.
Članak 10.	Članak 12.
Članak 11.	Članak 13.
Članak 12.	Članak 14.
Članak 13.	Članak 15.
Članak 14.	Članak 16.
Članak 15.	Članak 17.
Članak 16.	Članak 18.
Članak 17.	Članak 19.
Članak 18.	Članak 20.
Članak 19. točke 1. i 2.	Članak 21. stavak 1.
—	Članak 21. stavak 2.
Članak 20.	Članak 22.
Članak 21.	Članak 23.

▼B

Uredba (EZ) br. 44/2001	Ova Uredba
Članak 22.	Članak 24.
Članak 23. stavci 1. i 2.	Članak 25. stavci 1. i 2.
Članak 23. stavak 3.	—
Članak 23. stavci 4. i 5.	Članak 25. stavci 3. i 4.
—	Članak 25. stavak 5.
Članak 24.	Članak 26. stavak 1.
—	Članak 26. stavak 2.
Članak 25.	Članak 27.
Članak 26.	Članak 28.
Članak 27. stavak 1.	Članak 29. stavak 1.
—	Članak 29. stavak 2.
Članak 27. stavak 2.	Članak 29. stavak 2.
Članak 28.	Članak 30.
Članak 29.	Članak 31. stavak 1.
—	Članak 31. stavak 2.
—	Članak 31. stavak 3.
—	Članak 31. stavak 4.
Članak 30.	Članak 32. stavak 1. točke (a) i (b)
—	Članak 32. stavak 1. drugi podstavak
—	Članak 32. stavak 2.
—	Članak 33.
—	Članak 34.
Članak 31.	Članak 35.
Članak 32.	Članak 2. točka (a)
Članak 33.	Članak 36.
—	Članak 37.
—	Članak 39.
—	Članak 40.
—	Članak 41.
—	Članak 42.
—	Članak 43.
—	Članak 44.
Članak 34.	Članak 45. stavak 1. točke (a) do (d)
Članak 35. stavak 1.	Članak 45. stavak 1. točka (e)
Članak 35. stavak 2.	Članak 45. stavak 2
Članak 35. stavak 3.	Članak 45. stavak 3.

▼B

Uredba (EZ) br. 44/2001	Ova Uredba
—	Članak 45. stavak 4.
Članak 36.	Članak 52.
Članak 37. stavak 1.	Članak 38. točka (a)
Članak 38.	—
Članak 39.	—
Članak 40.	—
Članak 41.	—
Članak 42.	—
Članak 43.	—
Članak 44.	—
Članak 45.	—
Članak 46.	—
Članak 47.	—
Članak 48.	—
—	Članak 46.
—	Članak 47.
—	Članak 47.
—	Članak 49.
—	Članak 50.
—	Članak 51.
—	Članak 54.
Članak 49.	Članak 55.
Članak 50.	—
Članak 51.	Članak 56.
Članak 52.	—
Članak 53.	—
Članak 54.	Članak 53.
Članak 55. stavak 1.	—
Članak 55. stavak 2.	Članak 37. stavak 2., članak 47. stavak 3. i članak 57.
Članak 56.	Članak 61.
Članak 57. stavak 1.	Članak 58. stavak 1.
Članak 57. stavak 2.	—
Članak 57. stavak 3.	Članak 58. stavak 2.
Članak 57. stavak 4.	Članak 60.
Članak 58.	Članak 59. i članak 60.
Članak 59.	Članak 62.
Članak 60.	Članak 63.
Članak 61.	Članak 64.

▼B

Uredba (EZ) br. 44/2001	Ova Uredba
Članak 62.	Članak 3.
Članak 63.	—
Članak 64.	—
Članak 65.	Članak 65. stavcik 1. i 2.
—	Članak 65. stavak 3.
Članak 66.	Članak 66.
Članak 67.	Članak 67.
Članak 68.	Članak 68.
Članak 69.	Članak 69.
Članak 70.	Članak 70.
Članak 71.	Članak 71.
Članak 72.	Članak 72.
—	Članak 73.
Članak 73.	Članak 79.
Članak 74. stavak 1.	Članak 75. prvi stavak točke (a), (b) i (c) te članak 76. stavak 1. točka (a)
Članak 74. Stavak 2.	Članak 77.
—	Članak 78.
—	Članak 80.
Članak 75.	—
Članak 76.	Članak 81.
Prilog I.	Članak 76. stavak 1. točka (a)
Prilog II.	Članak 75. točka (a)
Prilog III.	Članak 75. točka (b)
Prilog IV.	Članak 75. točka (c)
Prilog V.	Prilog I. i Prilog II.
Prilog VI.	Prilog II.
—	Prilog III.